

แอลวี : ทฤษฎีพลังชีวิต

เรียบเรียงโดย

ศาสตราจารย์ ดร. ชัยยงค์ พรหมวงศ์

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พุทธศักราช ๒๕๓๕

คำนำ

เมื่อพวกเราเป็นเด็กปุ๋ยตายายมักเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่คละเคล้าด้วยปาฏิหาริย์ ความมหัศจรรย์ และความเหลือเชื่อต่างๆ เมื่อได้ศึกษาคำสอนของศาสนาที่มีเรื่องราวที่พวกเราสัมผัสและพิสูจน์ไม่ได้ อาทิ สภาวะนรก สวรรค์ชาติก่อน ชาติหน้า ปาฏิหาริย์ ที่ศาสนาทั้งหลายแสดง พวกเราก็รับฟัง เชื่อ และไม่สงสัย

แต่เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น ได้รับการศึกษาเล่าเรียนสูงขึ้นตามหลักสูตรและเนื้อหาสาระแบบตะวันตก ความเชื่อของพวกเราเริ่มถล่นและหายไป ยิ่งสำเร็จปริญญาได้ไปเรียนต่อเมืองนอก หวนนึกถึงสิ่งที่ตนเองเชื่อก็อดขำไม่ได้ว่าทำไมไม่ไฉนงายอย่างนั้น กระหม่อมลำพอง และภาคภูมิใจว่าตนเองได้ประสบความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ ไม่ไปหลงเชื่อสิ่งที่คนรุ่นก่อนหรือที่พระสงฆ์พร่ำสอน ร้ายกว่านั้นหลายคนหัวเราะเยาะกฎแห่งกรรมและความเชื่อที่ว่า **“ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”**

เส้นทางชีวิตที่ผ่านมาเปรียบได้กับการเดินทางสู่ยอดเขาที่มองเห็นสว่างเรืองรองจากข้างล่างด้วยความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความร่มเย็นเป็นสุขและชีวิตที่ประเสริฐในบั้นปลายชีวิต พวกเราจึงมุ่งหน้าสู่เชิงเขา และตั้งหน้าตั้งตาปีนภูเขาสูงนั้นตามผู้คนทั้งหลายที่เดินทางล้ำหน้าเราไป เมื่อมองหันหลังก็มีคนอื่นและรุ่นน้องเดินตามมาเป็นแถวยาวเหยียดเส้นทางแห่งการปีนสู่ยอดเขาก็แสนลำบาก

แต่เมื่อขึ้นไปถึงยอดเขาแล้วจึงได้ทราบว่า ภูเขาสูงนี้หาใช่ภูเขาที่มีความสว่างไสวเรืองรองไม่ แต่ทว่าเต็มไปด้วยความมืดมนร้อนรุ่ม หลายคนพลัดตกหกล้มหรือตกลงไปในเหว ส่วนแสงสว่างที่เห็นกลับอยู่บนภูเขาอีกลูกหนึ่ง ยอดเขาที่เห็นดวงประทีปสว่างไสวอยู่นั้นหาได้เป็นยอดเขาที่ตนได้อุตสาหะเสียเวลา แรงกายและแรงใจปีนป่ายขึ้นมาไม่ ภูเขาอีกลูกหนึ่งต่างหากที่เป็นจุดหมายของเรา เมื่อได้คิดจึงต้องหวนกลับและรีบเดินทางใหม่ นึกดีใจแทนเพื่อนบางคนที่ไม่ต้องเสียเวลาเหมือนตนเองและอาจจะได้บรรลุจุดหมายปลายทางระดับใดระดับหนึ่งไปแล้ว

ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่ได้ประสบความสำเร็จในชีวิตข้อนี้ หลังจากการห่างเหินจากความเชื่อที่เป็นความจริงและเรื่องถูกตราว่า **“งมงาย”** ข้าพเจ้าก็กลับมาสนใจเรื่องราวคำสั่งสอนที่เคยได้ยินได้ฟังมา แต่ก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นและไม่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่สอนในสถาบันการศึกษานั้น มีอะไรอยู่เบื้องหลังที่พอจะเป็นคำอธิบายได้ จนกระทั่งข้าพเจ้าได้เกิดความคิดเกี่ยวกับ **“ชีวิต ๖ ประการ”** ที่เรียกว่า **“ทฤษฎีแอลวี”** เกิดความมั่นใจว่า ปรากฏการณ์ทั้งหลายทั้งปวงนั้น ที่จริงเป็นสิ่งที่สามารถจะพิสูจน์ได้ด้วยกระบวนการทางจิตโดยอาศัยพลังชีวิตเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อน

หนังสือเล่มนี้เกิดจากผลของการเดินทางเส้นทางใหม่ที่จะนำชีวิตของข้าพเจ้าไปสู่จุดหมายปลายทาง แม้ในระยษนี้ก็ยังเดินได้ไม่เต็มทีเพราะยังมีภารกิจทางโลกที่ต้องการกระทำให้สำเร็จลุล่วงไป แต่ก็เชื่อมั่นว่าสักวันหนึ่งก็ยังสามารถอนเท้ำทั้งสองข้างขึ้นจากบ่อโคลนแห่งนี้ได้

เมื่อข้าพเจ้าได้รับเชิญให้ร่วมรายการวิทยุ “ลมหายใจของชีวิตและสิ่งแวดล้อม” ของสตูดิโอ ๑๐๗ ที่มีคุณสุพร มณีเวทย์พันธ์ เป็นผู้ดำเนินรายการ เมื่อวันศุกร์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๘ เวลา ๑๓.๑๐ น. – ๑๔.๒๐ น. และรายการ “มิดไนท์ สเตเชียล” ในคืนวันที่ ๑๒ และ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๘ ในหัวเรื่อง “แอลวี : ทฤษฎีพลังชีวิต” ทางสถานีวิทยุกระจายเสียง FM ๕๗.๐ กรมประชาสัมพันธ์ ได้มีผู้ฟังติดต่อมาทางโทรศัพท์หรือได้เขียนจดหมายมาเพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าได้นำหนังสือที่เขียนและตีพิมพ์แจกจ่ายตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ มาจัดพิมพ์เป็นฉบับสำรองให้ได้ศึกษากันก่อน ส่วนฉบับสมบูรณ์อยู่ระหว่างการรวบรวมและเผยแพร่ในภายหลัง

หวังว่าหนังสือเล่มนี้คงเป็นประโยชน์สำหรับเป็นฐานของการสร้างศรัทธา ที่มุ่งมั่นสั่งสมบารมี ชาติใช้หนี้กรรม และเตรียมจิตเพื่อการเดินทางสู่ภพชาติที่ประเสริฐกว่า จนบรรลุเป้าหมายสูงสุดคือ “พระนิพพาน” โดยทั่วกัน

ขอขอบคุณและอนุโมทนาบุญแด่คณะผู้ดำเนินงานสตูดิโอ ๑๐๗ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณจันทร์ไชยนาม และ คุณสุพร มณีเวทย์พันธ์ ที่ทำให้แนวคิดเกี่ยวกับ “แอลวี และพลังชีวิต” แพร่กระจายอย่างกว้างขวาง ช่วยสืบต่อธรรมรังสีแห่งพุทธศาสนาให้ยืนยาวสืบไป

๘๘ ✨ ๘๘

1

จุดเริ่มต้นทฤษฎีแอลวี

เดิมข้าพเจ้าก็เหมือนคนส่วนใหญ่ที่นับถือพุทธศาสนาแต่ผิวเผิน มิได้ปฏิบัติเป็นพุทธศาสนิกชนจริงจัง จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ เวลาประมาณ ๑๕.๓๐ น. ได้มีปรากฏการณ์บางอย่างเกิดขึ้น กล่าวคือ ขณะข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดเกี่ยวกับภาระงานบางอย่างได้แวบ เห็นสูตรของ โอน์สไตน์ $E=mc^2$ ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยสนใจมาก่อน เมื่อลองใคร่ครวญตามความสัมพันธ์ของสูตรว่า **“พลังงานเป็นปัจจัยทำให้เกิดมวล มวลเป็นปัจจัยทำให้เกิดพลังงาน”** และเทียบกับที่เคยได้ยินมาว่า **“วิญญานเป็นปัจจัยทำให้เกิดนามรูป มวลเป็นปัจจัยให้เกิดวิญญาน”** และก็ได้ผู้รู้สมมติฐานเกี่ยวกับ **“ชีวิต ๖ ประการ”** เป็นความรู้ที่ตนเองไม่เคยได้รู้ได้เห็นมาก่อน

เมื่อได้นำไปเล่าให้ผู้อื่นฟัง เช่น ครั้งที่อบรมสัมมนาระดับผู้อำนวยการกองการประสานรทลวงที่พัทธา ก็มีผู้สนใจสมมติฐานทั้ง ๖ ข้อ เป็นอย่างมาก และในจำนวนผู้ฟังเหล่านั้น ได้มีผู้ซึ่งยืนยันว่าสมมติฐานที่ข้าพเจ้าเล่าให้ ฟังนั้นมีอยู่แล้วในพระไตรปิฎก ตอนแรกก็ไม่ได้ถือสมมติฐานอย่างจริงจังนัก แต่เมื่อมีผู้ยืนยันข้าพเจ้าจึงเริ่มเสาะแสวงหาหนังสือเกี่ยวกับธรรมะทุกประเภทมาศึกษาด้วยความสนใจ และเริ่มปฏิบัติฝึกสมาธิอย่างจริงจังตั้งแต่เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๐ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความเป็นวิทยาศาสตร์ของหลักพระพุทธศาสนาเท่าที่สติปัญญาจะอำนวย แม้จะยังศึกษาได้ไม่ทะลุปรุโปร่งนัก แต่ก็ได้พยายามจัดประเด็นสำคัญของพุทธศาสตร์เพื่อเป็นรากฐาน สำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

สมมติฐาน ๖ ประการนี้ เกี่ยวข้องกับพลังงานที่จิตใช้ในการทำงานของจิต และเป็นพลังงานที่ขาดไม่ได้ จึงเรียกว่า **“พลังชีวิต หรือ Life Vitalis (LV)”** หรือมีผู้เรียกว่า **“Life Votage”** บ้าง แต่ก็ไม่ตรงนัก เพราะพลังรูปนี้ไม่ใช่ พลังไฟฟ้า แต่จะเป็นแรงรูปที่ ๕ เพิ่มจากแรงโน้มถ่วง แรงแม่เหล็กไฟฟ้า แรงนิวเคลียร์อ่อน และแรงนิวเคลียร์

หลังปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ข้าพเจ้าก็ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องราวเกี่ยวกับพลังงานรูปนี้ จนได้สัมผัสและทำให้เกิดความ มั่นใจในความมีอยู่ของพลังแอลวีไม่ว่าจะเรียกโดยชื่อใดก็ตาม พลังแอลวีเป็นพลังที่จำเป็นสำหรับชีวิตและมีความ เชื่อว่าจะต้องสามารถสร้างความเป็นรูปธรรมให้เกิดขึ้นจนได้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าหากปราศจากการนำพลังแอลวีมาใช้ แล้ว มนุษย์ไม่สามารถเดินทางไปนอกระบบสุริยะหรือทางช้างเผือกเพราะพลังแอลวีมีความเร็วและอำนาจสูง อาจ

นำไปสู่การสร้างวิชาฟิสิกส์แขนงใหม่ที่เรียกว่า “**พุทธฟิสิกส์ (Buddhist Physics)**” ขึ้น เจกเช่นวิชาไฟฟ้าและนิวเคลียร์ถือกำเนิดขึ้นท่ามกลางเสียงเยาะหยันของนักวิทยาศาสตร์หัวเก่าบางคน

พลังแอลวีที่ว่านี้ เป็นพลังที่ทุกศาสนาสอนศาสนิกของตนเพื่อให้ปฏิบัติตนและก็จะได้รับอานิสงฆ์คือพลังรูปนี้ในการดำรงชีวิต การแก้ปัญหาชีวิต การทำงาน และการบำรุงรักษาสุขภาพ

เพื่อให้เป็นพื้นฐานของการทำความเข้าใจพลังแอลวี ขออภิปรายความแตกต่างระหว่างพุทธศาสตร์ และพุทธศาสน์เสียก่อน

คำว่า “**พุทธศาสตร์ (Buddhist Science)**” และ “**พุทธศาสน์ (Buddhism)**” มักมีผู้ใช้ปะปนกัน โดยเข้าใจว่ามีความหมายเหมือนกัน แต่ที่จริงแล้วทั้งสองคำมีความแตกต่างกัน ซึ่งพอจะแยกให้เห็นได้ชัดเจนคือ

คำว่า “**พุทธศาสตร์**” มาจากคำว่า “**พุทธ**” และคำว่า “**ศาสตร์**” ดังนั้น พุทธ แปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน หรือโดยย่อคือ ผู้รู้แจ้ง (Buddha=the Enlightened one) ความเป็นผู้รู้แจ้งมีหลายระดับ โดยเริ่มนับตั้งแต่ (๑) ผู้เข้าถึงกระแสของความเป็นผู้รู้ “**โสดาบัน**” (๒) ผู้เข้าถึงกระแสแต่กลับมาเกิดเพียงครั้งเดียว “**สกทาคามี**” (๓) ผู้เข้าถึงกระแสแล้วไม่กลับมาเกิดอีก “**อนาคามี**” (๔) ผู้ไปไกลสุดบรรลุหลุดพ้นจากแรงดึงดูดของจักรวาลแล้ว “**อรหันต์**” (๕) ผู้รู้แจ้งเฉพาะตนแต่สอนคนอื่นไม่ได้ “**ปัจเจกพุทธ**” และ (๖) ผู้รู้แจ้งโดยรอบ สอนผู้อื่นได้ “**สัมมาสัมพุทธ**” ความเป็นผู้รู้แจ้งทั้ง ๖ ระดับนี้จะเกิดขึ้นได้จากการศึกษาสั่งสมความรู้ มีหลักสูตร หรือมวลประสบการณ์ที่เป็นหลักทฤษฎีและหลักปฏิบัติเรียกว่า “**พุทธศาสตร์ (Buddhist Sciences)**” คือ ศาสตร์ที่ว่าด้วยสภาวะความเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน หรือ ผู้รู้แจ้ง หรือสภาวะที่รู้เท่าทันสภาพที่เป็นจริง

ส่วนคำว่า “**พุทธศาสน์**” มาจากคำว่า พุทธ และ ศาสนะ ซึ่งหมายถึงคำสั่งสอนของผู้รู้แจ้ง และมุ่งหมายถึงหลักปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ โดยมุ่งให้ผู้ปฏิบัติได้ถึงซึ่งสภาวะความเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

การที่จะเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น และผู้เบิกบานได้นั้น มนุษย์จำเป็นต้องมีพลังบุญมากพอที่จะทำให้เกิดปัญญา (แสงสว่าง) พลังแอลวีจึงมีส่วนหนุนนำให้มนุษย์ไปสู่จุดหมายปลายทางนั้น...

2

ทฤษฎีพลังชีวิต

สมมติฐานที่ ๑

สิ่งมีชีวิตทุกรูปแบบทั้งพืช คน และสัตว์

มีพลังชีวิตซึ่งมีธรรมชาติเหมือนกัน แต่มีระดับของพลังในการเกิดมาเป็นสิ่งมีชีวิตที่ต่างกัน

ข้าพเจ้าขอให้พลังดังกล่าวมีหน่วยเป็น “*Life Vitalis (LV) หรือ Life Voltage*”¹ เช่น เกิดเป็นหญ้าต้องมีพลังชีวิต ๕ แอลวี เกิดเป็นนมมี ๑ แอลวี แมว ๑๐,๐๐๐ – ๒๐,๐๐๐ แอลวี สุนัข ๒๐,๐๐๐ – ๓๐,๐๐๐ แอลวี คน ๓๐,๐๐๐ – ๒๐๐,๐๐๐ แอลวี เป็นต้น หมายความว่าแมวบางตัวอาจถือกำเนิดได้โดยมีพลังชีวิตเพียง ๑๐,๐๐๐ แอลวี บางตัวอาจมี ๑๕,๐๐๐ แอลวี บางทีคนอาจมีเพียง ๓๐,๐๐๐ แอลวี ซึ่งหมิ่นเหม่ต่อการเกิดเป็นสุนัข คนพวกนี้แม้เป็นคนก็มีพลังชีวิตไม่สูงไปกว่าสุนัข จึงมีคำกล่าวว่า “ชิงหมาเกิด..”

สมมติฐานที่ ๒

ระดับของพลังชีวิตของมนุษย์แต่ละคนเป็นผลรวมของ ๓ องค์ประกอบ คือ

(๑) ได้จากพลังชีวิตของพ่อแม่ หากพ่อแม่มีจำนวนแอลวีสูง ก็มีโอกาสให้กำเนิดได้เฉพาะลูกที่มีแอลวีสูง คือ ได้บุตรที่มีสติปัญญาและเป็นคนดี หากพ่อแม่มีแอลวีต่ำ (แม้จะร่ำรวยจากการประกอบกิจการอาชีพ คอร์ปชั่น ฯลฯ) ก็จะได้ลูกที่มีแอลวีต่ำ เปรียบได้กับภษณะที่ล้างไม่สะอาดจึงมีหนองหรือสิ่งเน่าบูดฉนั้น

(๒) ได้จากสภาพแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งรังสีของดวงดาวที่ตกลงมา ณ จุดกำเนิดโดยที่จักรวาลเต็มไปด้วยดวงดาวที่มีการแผ่รังสีอยู่ตลอดเวลา รังสีที่แผ่ออกมานั้นเป็นพลังธรรมชาติชนิดเดียวกับพลังชีวิต โดยดวงดาวต่างๆ ส่งพลังงานมาสู่ผู้กำเนิดด้วยระดับสูงต่ำต่างกัน อยู่กับระยะ โกลไกลี่ มุมตกกระทบและขนาดของดวงดาว เช่น ผู้ที่เกิดในขณะที่ดาวพุธซึ่งอยู่ใกล้โลกมากที่สุด ตั้งฉากกับจุดกำเนิดก็จะได้รับพลังชีวิตระดับแอลวีสูงกว่าเวลาที่ดาวพุธโคจรทำมุมไกลออกไป ดาวบางดวงแผ่รังสีมีปฏิภาคตรงกันข้างกับพลังชีวิตทำให้ระดับแอลวีลดลงได้

----- 1
เหตุที่ใช้หน่วยเป็นภาษาอังกฤษว่า “Life Vitalis” หรือ “Life Votage” นั้น ก็เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจธรรมชาติของพลังงาน ซึ่งมีลักษณะเหมือนไฟฟ้า มีกัมมันตภาพรังสี และเคลื่อนที่ไต่เร็วมาก ตอนแรกก็เรียกกันง่ายๆ ว่า “แอลวี (LV)” ซึ่งเป็นคำฟังบางคนเรียกว่า “ทฤษฎีแอลวี” ก็มี จึงขอใช้คำ “แอลวี” เป็นหน่วยของพลังงานที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ มิได้มีเจตนาเห็นภาษาอังกฤษดีกว่าภาษาไทย

(๓) ได้จากพลังชีวิตของคนๆ นั้น ก่อนมาเกิดเป็นพลังงานที่สะสมไว้ในจิต รวมทั้งสะสมความทรงจำต่างๆ ไว้ในความถี่ต่างกัน หากจิตมีพลังชีวิตต่ำก็จะเกิดเป็นแมลง เป็นเครื่องนรก ฯลฯ หากมีพลังชีวิตสูงหน่อยก็จะเป็นคนพิการ คนยากจน คนสติปัญญาและเลื่อน ฯลฯ และหากมีพลังชีวิตสูงมากก็เกิดเป็นลูกผู้ดีหรือบุตรเจ้าพระยา

ระดับพลังงานที่เป็นต้นทุน (Input) ของชีวิตนี้จะผสมผสานกัน เช่น นาย ก. ได้รับจากพ่อแม่ ๒๐,๐๐๐ แอลวี จากดวงดาวต่างๆ ขณะที่เกิด ๑๐,๐๐๐ แอลวี และตัวนาย ก. เองมีพลังอยู่แล้ว ๓๐๐,๐๐๐ แอลวี รวมทั้งสิ้นนาย ก. มีต้นทุน ๓๓๐,๐๐๐ แอลวี เป็นต้น

สมมติฐานที่ ๓

พลังชีวิตที่ได้รับตอนกำเนิดเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้จากการแบ่งอะตอมในร่างกาย

เป็นสัดส่วนกับการกระทำ (Process) ทำให้มีระยะพิสัยต่ำสุดและสูงสุดของพลังชีวิต

กล่าวคือ หากพลังชีวิตลดลงเลยขีดพิสัยต่ำสุดร่างกายก็ดำรงอยู่ไม่ได้ เช่นกันคนที่ที่มีแอลวีต่ำลงมากก็จบชีวิต คนที่แอลวีเพิ่มสูงมากก็ต้องตาย เช่น นาย ก. อาจมีพลังชีวิต ๕๕,๐๐๐ – ๖๕,๐๐๐ แอลวี หากนาย ก. ตายเพราะแอลวีต่ำกว่า ๕๕,๐๐๐ แอลวี ก็เรียกว่า “ตายไม่ดี” หากตายเพราะแอลวีสูงกว่า ๖๕,๐๐๐ แอลวี ก็เรียกว่า “ตายดี”

โดยที่ร่างกายประกอบด้วยอะตอมของธาตุทั้ง ๔ คือ ดิน (ของแข็งทั้งปวง) น้ำ (ของเหลวทุกชนิด) ลม (แก๊สทุกประเภท) และไฟ (พลังงานทุกอย่าง) อะตอมของธาตุต่างๆ มีการแบ่งตัวแตก ดับ เพิ่มขึ้นทุกขณะ ทุกครั้งที่มีการแบ่งอะตอมจะมีพลังงานเหลือ (Surplus Energy) นำไปเก็บไว้ที่ “ตอมอินซูลิน” จิตจะเป็นผู้ใช้พลังงานนี้เมื่อต้องการทั้งขณะดำรงชีวิตอยู่และเมื่อร่างกายดับไปแล้ว โดยที่ร่างกายเป็นมวลสารที่ต้องเคลื่อนไหวโดยใช้พลังงานนี้ ดังนั้นร่างกายจึงต้องมีระดับแอลวีต่ำสุดไว้ หากพลังแอลวี (ไม่ใช่แคลอรีที่ได้จากอาหาร) ต่ำเกินไปร่างกายก็ดำรงอยู่ไม่ได้ จิตต้องผละไปด้วยพลังงานปวกเปียก ในทางตรงกันข้ามหากร่างกายสะสมแอลวีไว้มากเกินระดับที่ทนทานได้ ร่างกายก็จะแตก ดับ จิตออกจากร่างกายด้วยพลังงานที่เข้มแข็งเพื่อไปหาร่างอื่นที่มีคุณภาพดีกว่าการกระทำ (Process) ที่ทำให้แอลวีลดต่ำลงมีหลายประการ อาทิ (๑) การทำลายชีวิต ซึ่งแอลวีอาจจะลดลงเท่ากับแอลวีของผู้ถูกฆ่าตาย เช่น เราขี้มด ๑ ตัว เราอาจเสียไป ๑ แอลวี ทั้งนี้อาจเป็นกฎธรรมชาติที่ต้องรักษาสมดุลของธรรมชาติ (๒) การเสพงาม ร่างกายต้องใช้แอลวีสูงเพื่อทำให้อวัยวะเพศใช้งานได้ จะเห็นว่าเวลาร่วมรักจะมีความร้อนสูง โดยเฉพาะ “ไฟรัก” ของหนุ่มสาวแรกเริ่มจะมีพลังมากทำให้แรงระคะเพิ่มสูง โปรดสังเกตว่าเวลาอยู่ใกล้เพศตรงข้ามแม้มิได้แตะต้องเนื้อตัวกันก็รู้สึกวูบ “ร้อนวูบ” โดยเฉพาะผู้ที่ไม่เคยผ่านเกมรักมาก่อน หรือนานๆ พบพานสักที (๓) ความวิตกกังวลต่างๆ ทำให้การแตกดับของอะตอมหยุดชะงัก สมองนำพลังงานแอลวีที่สะสมไว้แล้วมาใช้

จึงหมดไป (๔) การเสพยาแอลกอฮอล์ อาจมีส่วนทำให้กระบวนการแตกตัวของอะตอมลดความถี่ลงทำให้ได้พลังงานน้อย และทำให้เสียสติจนอาจกระทำการอย่างอื่นที่จะลดแอลกอฮอล์ของตัวเอง

การเพิ่มแอลกอฮอล์กระทำได้ด้วย (๑) การทำบุญทำทาน (๒) การรักษาสภาวะปกติของความเป็นคนที่ใจสะอาด “ศีล” (๓) การปฏิบัติตนและศึกษาหาความรู้ทางธรรม “ภาวนา” (๔) การกำหนดจิตและฝึกอบรมจิตให้สงบ “สมาธิ” ต้องทำให้ได้ และ (๕) เกิดความรู้ ความสว่าง “ปัญญา” ขึ้น รวมทั้งการตั้งตนอยู่ในสภาวะที่เสริมพลังงาน “อภุศลธรรม”² พลังงานทั้งหลายมีจิตเป็นผู้สะสม (จิต แปลว่า ผู้สะสม ผู้รู้อารมณ์ ส่วนอารมณ์ (Information) ครอบคลุมข้อมูล ประสบการณ์ และพลังงานที่โปรแกรมไว้ในจิต)

คำสอนที่เป็นหัวใจของพุทธศาสนาที่ว่า “ละชั่วทำดี ทำจิตใจให้ผ่องใส” ก็เป็นการประยุกต์หลักพุทธศาสตร์ตามมติฐานข้อนี้ เพราะเป็นวิธีที่จะเพิ่มพลังงานให้มนุษย์สามารถดึงตัวเองให้หลุดจากแรงดึงดูดของจักรวาลทุกรูปแบบ ทั้งแรงดึงดูดตามกาละ (Time) เทอะ (Space) และอุปทาน (Attachment to Matter)

สมมติฐานที่ ๔

เมื่อร่างกายดับไปแล้ว จิตจะถูกดึงออกไปยังแหล่งพลังงานที่เหนือกว่า

พลังงานที่จิตดึงไปนี้อาจเป็นพลังงานโน้มถ่วง (Gravity)

และพลังงานแม่เหล็กไฟฟ้า (Electromagnetic) ตามระดับพลังงานของจิต

แหล่งพลังงานที่จิตดึงไปนี้กระจายอยู่ทั่วไปในจักรวาล³ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนคือ

ก. ส่วนที่อยู่ในสถานะติดกับมวล (Mass-M) คือ ส่วนที่เรียกว่า “กามภพ” ได้แก่ ดาวนักษัตรฤกษ์ ดาวเคราะห์ หลุมมืด (Blackholes) ต่างๆ ที่อาเป็นนรกภูมิ เปรตภูมิ สวรรค์ ฯลฯ สัตว์ที่เกิดในส่วนนี้ติดแน่นอยู่กับสัมผัส คือ หู ตา จมูก ลิ้น และกาย

ข. ส่วนที่อยู่ในสถานะมวลซึ่งเริ่มเป็นพลังงาน (Mass-m) เป็นสถานะที่ละเอียดอ่อนมาก มีความเป็น ทิพย์สูง ได้แก่ ภูมิของพรหมทั้ง ๑๖ เรียกว่า “รูปภพ” เป็นภพของสัตว์ผู้เข้าถึงฌาน

ค. ส่วนที่อยู่ในสถานะพลังงาน (Energy-E) เป็นสถานะที่ดำรงได้ด้วยพลังงานอย่างเดียว โดยไม่ต้องเกาะรูปหรือมวล เรียกว่า “อรุภพ” เป็นที่อยู่ของสัตว์เข้าถึงอรุภพมาน ได้แก่ อรูปธรรม⁴

-----² คำว่า “กุศล” “บุญ” “บารมี” “ศักดิ์ศรี” “พร” ล้วนเป็นคำที่แสดงพลังงานบวก (+) บุญได้กลั่นตัวแล้วกลายเป็น “บารมี” เช่น ๑ บุญมีระดับ ๑,๐๐๐ แอลวี ๑๐ บุญเท่ากับ ๑ บารมี (๑๐,๐๐๐ แอลวี) ๑๐ บารมีเท่ากับ ๑ พร (๑๐๐,๐๐๐ x แอลวี ผู้ที่มีแอลวีสูงเกิน ๑๐๐,๐๐๐ แอลวีขึ้นไป จนสมควรได้รับเรียกว่า “พระ” เป็นต้น การรับ “พร” จากพระก็คือ รับแอลวีจากพระนั่นเอง ได้ “บุญ” ได้ “กุศล” ก็คือได้แอลวีเพิ่มขึ้น จิตที่ฝึกดีแล้วจึงมีธรรมชาติเหมือนคอมพิวเตอร์ แต่มีประสิทธิภาพและความเร็วสูงกว่านั้นพันเท่า เช่น สามารถนับเม็ดฝนที่ตกแต่ละท่าได้

-----³ โปรดสังเกตว่า บรรดาคำศัพท์ที่เราใช้กันทั่วไปในโลกกับที่ปรากฏในพระไตรปิฎกมีความหมายไม่เหมือนกัน ในทางพุทธศาสตร์คำว่า “โลก” หมายถึง “จักรวาล (Universe)” “ทวีป” หมายถึง “(Hemi Sphere)” “จักรวาล” หมายถึง ระบบ เช่น ระบบสุริย และ “โลกธาตุ” หมายถึง “โลกที่มีสัตว์อยู่อาศัย (Planets) เป็นต้น อย่างไรก็ตามในบทความนี้ใช้ศัพท์ตามที่พวกเราใช้กันอยู่ทั่วไป ไม่ได้ใช้ศัพท์ในพระไตรปิฎก

อย่างไรก็ตามทั้ง ๓ ส่วนนี้ ยังอยู่ในแรงดึงดูดของจักรวาลคือ แม้จะไปถึงส่วนที่ ๓ (อรูปภพ) แล้ว หากแอลวี ลดต่ำก็ตกลงมาเกิดในส่วนที่ ๑ หรือ ๒ ได้อีก

แหล่งพลังงานดูดจิตไป แบ่งเป็นกลุ่มได้ ๓๑ กลุ่ม เรียกว่า ๓๑ ภูมิ แต่ละกลุ่มก็แบ่งออกเป็นหลายแหล่ง ซึ่งแต่ละแหล่งก็ดาวที่บางดวงอาจมีเส้นผ่าศูนย์กลางใหญ่กว่าโลก โลกมนุษย์และมีอำนาจดึงดูดแรงต่างๆ กัน เช่น

แหล่งดึงดูดจิต	พลังงาน (แอลวี)
มหาวเอจี	๐ – ๕๐๐
มหาตปนรก	๕๐๐ – ๑,๐๐๐
ตปนรก	๑,๐๐๐ – ๑,๕๐๐
มหาโรรพนรก	๑,๕๐๐ – ๒,๐๐๐
โรรพนรก	๒,๐๐๐ – ๒,๕๐๐
สังฆนรก	๒,๕๐๐ – ๓,๐๐๐
กาลสูตรนรก	๓,๐๐๐ – ๓,๕๐๐
เตร็จฉานภูมิ	๔,๐๐๐ – ๑๐,๐๐๐
เปรตภูมิ	๑๐,๐๐๐ – ๑๕,๐๐๐
อสุรกายภูมิ	๑๕,๐๐๐ – ๒๕,๐๐๐
มนุษย์ภูมิ	๒๕,๐๐๐ – ๕๐,๐๐๐
จatumหาราชาภูมิ	๕๐,๐๐๐ – ๑๐๐,๐๐๐
ดาวดึงส์	๑๐๐,๐๐๐ – ๒๐๐,๐๐๐
ยามา	๒๐๐,๐๐๐ – ๓๐๐,๐๐๐
ดุสิต	๓๐๐,๐๐๐ – ๔๐๐,๐๐๐
นิมมานรดี	๔๐๐,๐๐๐ – ๕๐๐,๐๐๐
ปรนิมมิตวสวัตตี	๕๐๐,๐๐๐ – ๖๐๐,๐๐๐
พรหมโลก	๖๐๐,๐๐๐- ๓,๐๐๐,๐๐๐

หากใครมีพลังจิตสูงเกิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ แอลวี ก็สามารหลุดพ้นจากแรงดึงดูดของจักรวาลไปอยู่สภาวะที่เป็นพลังงานนิจนิรันดร์ ซึ่งเรียกว่า **“บรรลุนิพพาน”**⁴

ตามสมมติฐานนี้หมายความว่า เมื่อสัตว์ตายจิตจะแยกจากร่างกาย หากจิตมีพลังเหลือเพียง ๕๐๐ แอลวี ก็จะถูกดึงดูดไปยังอเวจีนิรก แต่ถ้าหากมีพลังชีวิต ๕๐,๐๐๐ แอลวี เมื่อตายแล้วก็กำลังถีบตัวไปยังสวรรค์ชั้นจาตุมฯ เมื่อมีชีวิตอยู่ก็มีลาภ ยศ บริวาร ผู้เป็นเจ้าพระยามหากษัตริย์อาจมีพลังชีวิต ๓๐๐,๐๐๐ แอลวี หรือสูงขึ้นไป คนที่มีระดับพลังงานลดลงเพียง ๒๕,๐๐๐ แอลวี เมื่อตายแล้วอาจได้เกิดเป็นคนพิการ คนขอทาน คนสติไม่ดี ฯลฯ ดังนั้นเมื่อมีผู้ถามว่า เป็นความคิดของเขาหรือที่เกิดมาพิการหรือเป็นคนจนตามสมมติฐานนี้ คำตอบก็คือ “ถูกต้อง..เพราะในกาลก่อนคนพวกนี้มิได้สร้างสมพลังชีวิตให้สูงไว้ มัวตระหนี่เหนียวแน่น หรือโลภ หลง คดโกงคนอื่น เมื่อมาเกิดในชาตินี้จึงเป็นผู้อากัปกและเป็นปัญหาเดือดร้อนของสังคมโดยทั่วไป” จึงชวนให้ท่านคิดว่า หากประชาชนพยายามทำแต่ความดีสร้างสมพลังงานให้ระดับแอลวีสูงขึ้น ก็เป็นการถ่วงถ่วงมิให้สัตว์นรกที่ยังมีเศษกรรมหลงเหลืออยู่ได้มีโอกาสในฝันแผ่นดินไทย แต่ถ้าประชาชนมีแต่คดโกงทรัพย์สินตนอยู่ก็เหมือนภษาณะสกปรก ย่อมมีหนอนมาเกิดหรือแมลงวันมาไต่ตอน มีเฉพาะบุตรธิดาที่ระดับแอลวีต่ำเกิดมาก็มาสร้างปัญหาเดือดร้อนร่วนวานในสังคม

สมมติฐานที่ ๕

สมมติฐานที่ ๕.๑ พลังชีวิตที่จิตใจใช้เป็นพลังงานรูปหนึ่งที่มีธรรมชาติเป็นกัมมันตภาพรังสี

และมีความเร็วสูงจนเทียบอัตราความเร็วต่อเวลาไม่ได้ (อกาลิโก)

พลังงานนี้ใช้พลังงานปรมาณูเป็นเชื้อเพลิง

แต่เป็นพลังงานปรมาณูที่เกิดจากการแตกดับของอะตอมในร่างกาย

สรีระของมนุษย์มีการแตกดับของอะตอม (ดิน น้ำ ลม และไฟ) ที่ให้พลังงานสูงที่สุดในบรรดาสัตว์ทั้งหลาย พลังงานเหล่านี้จะกลั่นตัวมีอนุภาพสูงขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นพลังงานในสภาวะนามธรรม ชีวิตในอรูปภูมิ และนิพพานจึงอยู่ในสภาวะนามธรรมที่เครื่องมือวิทยาศาสตร์ ซึ่งยึดรูปธรรมดังที่ใช้กันในโลกมนุษย์ของเราไม่สามารถตรวจสอบได้ เพราะหายาบ และโบราณเกินไป

ทุกวันนี้มนุษย์เรารู้จักพลังงานเพียงไม่กี่ชนิด เช่น แม่เหล็กไฟฟ้า พลังงานดึงดูด พลังงานปรมาณู ฯลฯ งสีของแสงที่มนุษย์รู้จักก็มีจำกัดระหว่างแดงกับม่วง รังสีเหนือม่วงขึ้นไปที่มีมนุษย์ค้นพบก็มีไม่กี่อย่าง เช่น รังสีแกมมารังสีเอ็กซ์ รังสีคอสมิก ฯลฯ แต่รังสีที่มีควอนตัมและความเร็วสูงกว่านั้น ยังไม่มีใครค้นพบนักวิทยาศาสตร์บางคนปฏิเสธและไม่รับรู้ว่าจริง มนุษย์ทั่วไปจึงถือเอาสิ่งที่ตนสัมผัสได้ด้วยตา หู จมูก และกาย ว่าเป็นความจริง และปฏิเสธสิ่งที่สัมผัสได้ เครื่องคอมพิวเตอร์ต้องใช้พลังงานไฟฟ้าทำงานฉับไฉน “จิต” ก็ต้องใช้พลังชีวิตเพื่อเก็บ

⁴ ----- ระดับพลังงานชีวิตของจิตที่กล่าวนี้เป็นเพียงตัวเลขที่สมมติขึ้นเท่านั้น และพลังงานชีวิตในนิพพานเป็นพลังงานในสภาวะนามธรรม มิใช่พลังงานที่เกิดจากรูปธรรมที่พวกเราเห็นกันอยู่

ข้อมูลต่างๆ ดังนั้นพลังงานไฟฟ้าอาจได้มาจากพลังงานความร้อน พลังงานปรมาณู พลังงานน้ำตก หรือพลังงานจากดวงอาทิตย์ พลังงานชีวิตก็อาจได้จากพลังงานที่มาจากดวงอื่น (ตามสมมติฐานที่ ๒) และมาจากพลังงานปรมาณู แต่พลังงานปรมาณูที่ว่ามีใช้ปรมาณูจากการแตกดับ อะตอมของมวลจากเครื่องเตรียมปฏิกิริยาขนาดใหญ่กว่าเป็นพลังงานปรมาณูที่เกิดจากแตกดับของอะตอมในร่างกาย การแตกดับนี้เกิดขึ้นด้วยความเร็วสูงมาก

เราจะ **“ตามเห็น”** ได้ก็ต่อเมื่อเราได้ฝึกจิตไว้ดีแล้วเท่านั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า ผู้อายุร้อยปีแต่ไม่สามารถ **“ตามเห็น”** ความแตกดับของสังขาร มีความประเสริฐผู้คนมีอายุเพียงวันเดียวแต่สามารถตามเห็นความแตกดับของสังขารมิได้ การตามเห็น (Speed up) จึงเป็นขบวนการทางพุทธศาสตร์ ที่จะให้มนุษย์เท่าทันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเร็วช้าต่างกัน เช่น บางอย่างเกิดขึ้นและดับไปใช้เวลาหนึ่งในล้านวินาที บางอย่างใช้เวลาหนึ่งใน ๕๐ ของวินาที (ไฟฟ้า) บางชนิดใช้เวลา ๒ วัน (ดอกไม้) บางชนิดใช้เวลา ๖๐ ปี (ชีวิตคน) บางชนิดใช้เวลา ๑ มหากัป (อายุของจักรวาล) ฯลฯ ผู้มีจิตที่ฝึกดีแล้วจะตามเห็นความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวในปริบตา เช่น เห็นคนเกิดตายไป เห็นดอกไม้บานและร่วงใน ๑๐ นาที เห็นจักรวาลระเบิดโดยสะเก็ดถูกเหวี่ยงไปรอบทิศ (กลายเป็นกาแล็กซี) และสะเก็ดระเบิดครั้งที่สองเหวี่ยงไปรอบทิศ (เป็นดาวฤกษ์ต่างๆ) เห็นสะเก็ดระเบิดอีกเป็นครั้งที่ ๓ (กลายเป็นดาวเคราะห์) เห็นแรงเหวี่ยงและแรงดึงดูดต่อต้านกันจนทำให้สะเก็ดขนาดใหญ่ขึ้น โคจรเป็นวงรี เห็นแรงเหวี่ยงหมดแรงและสะเก็ดนั้นถูกดูดกลับศูนย์กลางจักรวาลรวมตัวเป็นหมอกเพลิงขนาดใหญ่อีก แล้วก็ระเบิดอีกต่อไปรวมอายุหลายหมื่นล้านปี แต่ผู้ฝึกจิตแล้วจะตามเห็นได้เหมือนเราเห็น ดอกไม้ไฟที่ยิงบนอากาศระเบิดแล้วหายไป ฉะนั้นคนที่ไม่ตามเห็นเท่าทันสภาพที่เกิดขึ้นจริงเรียกว่า **“ผู้มีอวิชชา”**

ผู้ที่ฝึกจิตดีแล้วเท่านั้นจึงสามารถตามทันเห็นการแตกดับของอะตอมของธาตุทั้ง ๔ ในร่างกาย เมื่อตามทันก็สามารถควบคุมการแตกดับได้ เมื่อควบคุมการแตกดับได้ก็สามารถทำให้ได้พลังงานสูง พลังงานส่วนนี้ก็จะแปลงเป็นพลังงานชีวิตสำหรับจิตใจในภายหลัง และเป็นสิ่งที่จะติดตัวเราไปได้เมื่อเราตาย เมื่อมีพลังสูงก็จะสามารถขับเคลื่อน **“ยาน”** ในที่นี้อยู่ในสภาพพลังงานมิใช่ธาตุทั้ง ๔ ที่มาประชุมกันเป็นนายเกษม ปรีชา ฯลฯ แต่เป็นสภาพที่ไม่มีตัวตนคือ **“อตฺตา”** ต่อเมื่อไปพระนิพพานแล้วจึงมี **“อตฺตา”** ซึ่งเป็นสภาพที่เป็นปรมาตฺถ์ (บรม + อตฺถ — Utlmatereality) พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนให้สัตว์ทั้งหลายได้สร้างสมพลังชีวิตเพื่อจะให้ได้สามารถเดินทางไปไกลสุดเป็นทางไกลที่เกษม (สัมมาอรหัง) ผู้ไปไกลสุดเรียกว่า **“พระอรหันต์** (มาจากคำว่า อรห + อันตะ) **“อรหัง”** แปลว่า **“ไกล”** เหตุนี้เองนิกายต่างๆ ในพระพุทธศาสนาจึงมีคำว่า **“ยาน (Space + Craft)”** อยู่ด้วย เช่น หินยาน (One-men space craft) ขนสัตว์ไปนอกจักรวาล (นิพพาน) เฉพาะตนทีละคน มุ่งอรหันตภูมิ จึงเรียกอีกอย่างว่า **“สาวกยาน”** มหายาน (Mass transportation space craft) ขนสัตว์ให้เข้า **“ภุมฺมสงสาร”**⁵ ไปนอกจักรวาลได้จำนวนมากๆ คือ มุ่งไปยังพุทธภูมิ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า **“โพธิสัตว์ยาน”** หรือ **“พุทธยาน”** ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า การเดินทางมุ่งไปยังพุทธภูมิมี

เส้นทางเดียวเท่านั้น แต่พาหนะหรือยานที่นำไปมีหลายแบบ แต่ละแบบจำเป็นต้องใช้พลังชีวิต จึงเห็น พลังงาน
ธรรมชาติขับเคลื่อนทั้งนั้น ⁶

เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าได้ไปจัดฝึกอบรมเรื่อง “การจัดห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้” ที่วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม
จังหวัดพิษณุโลก ข้าพเจ้ามีโอกาสได้กราบเยี่ยมพระอาจารย์ไพริน ที่วัดธรรมจักร และได้เล่าสมมติฐานให้ท่านฟัง
ท่านจึงได้ขึ้นไปนำภาพสีขนาดโปสเตอร์การ์ดลงมาให้ข้าพเจ้าดู แล้วพูดว่า “ภาพไม่ค่อยชัดเจนกล้องไหวกระมัง”
ข้าพเจ้าพิจารณาดูภาพนั้นแล้ว เป็นภาพพิธีพุทธาภิเษกรูปเหมือนหลวงพ่อดีดคอนตัน จังหวัดน่าน มีพระภิกษุเข้าพิธี
๒ รูป คือ พระอาจารย์ไพริน (ท่านอายุราว ๓๐ ปีเศษ) นั่งอยู่ด้านซ้าย และหลวงพ่อดีดคอนตันนั่งอยู่ข้างขวา ตรง
กลางภาพเป็นรูปเหมือนของหลวงพ่อดีดและกล้องกระดาศ (สุราแม่โจง) ใส่เหรียญเพื่อรับการปลุกเสก ในภาพนั้นภาพ
หลวงพ่อดีดคอนตันหายไป เห็นแต่อาสนะแต่มีลักษณะเหมือนสายฟ้าฟาดจากบนลงมา พระอาจารย์ไพรินมีภาพ
ซ้อนรวมทั้งสายสินนั้นก็ยังมีภาพซ้อน จึงทำให้คนดูคิดว่ากล้องไหว แต่ข้าพเจ้าได้ให้อาจารย์สมเชาว์ เนตรประเสริฐ และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดา สีนสกุล ที่ไปด้วยกันดู ก็ลงความเห็นว่าการถ่ายภาพไม่ได้ไหว เพราะอักษรคำว่า “แม่โจง”
บนกล้องกระดาศยังชัดเจนทุกกล้อง จึงสรุปได้ว่า พลังชีวิตทำให้ปฏิกิริยากับสารเคมีและคงมีแรงสูงมาก ข้าพเจ้า
ได้เห็นภาพประเภทเดียวกันอีก ๒ ภาพ คือ (๑) จากหนังสือด้วยคุณ บทความเรื่อง “ลำแสงประหลาด” ของคุณเสรี
น้อยบัวทิพย์ ซึ่งกล่าวถึงเหตุการณ์ที่สมเด็จพระสังฆราชเสด็จไปในพิธีพุทธาภิเษกที่วัดแห่งหนึ่งในจังหวัด
สมุทรปราการ ในภาพจะเห็นสมเด็จพระสังฆราชกำลังทรงจุดรูปเทียนพระประธาน และมีลำแสงเหมือนฟ้าแลบลง
มาจากเพดานเป็นสองแฉก แฉกที่ ๑ พุ่งไปยังพระพุทธรูป และอีกแฉกพุ่งเข้าพระปฤษฎางค์ของสมเด็จพระสังฆราช
ภาพนี้ถ่ายขณะที่พระเถระประมาณ ๕๕ รูป กำลังทำพิธีพุทธาภิเษก และ (๒) เป็นภาพหลวงปู่เทียมน ลีริปัญญา วัด
กษัตริย์ราชวรวิหาร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีลำแสงปรากฏบนภาพเช่นกัน

สมมติฐาน ๕.๒ พลังงานชีวิตสามารถอัด (Change) ลด และแผ่กัมมันตรังสีได้

หมายความว่า ผู้ที่มีพลังชีวิตสามารถจะอัดพลังชีวิตลงไปในมวลสารทุกประเภท (ดิน เช่น พระเครื่อง น้ำ
เช่น น้ำพระพุทธมนต์ ลม และ ไฟ) ทำให้พลังในมวลสารเพิ่มปริมาณขึ้น ตัวอย่างเช่น หากเราสร้างพลังงานได้
๒๐๐,๐๐๐ แอลวี เราสามารถส่งพลังชีวิตไปช่วยคนอื่นได้ด้วย การ “แผ่เมตตา” และสามารถอัดลงไปในวัตถุได้
เช่น เราอาจอัดพลังชีวิตลงในวัตถุชิ้นหนึ่ง (เป็นพระพุทธรูปหรือรูปบูชาอื่นๆ ได้) โดยอัดลงไป ๕๐,๐๐๐ แอลวี จะมี
ผลทำให้วัตถุชิ้นนั้นมีพลังทันที ๑๕,๐๐๐ แอลวี แต่แล้วเราจะเหลือพลังแอลวีเพียง ๑๕,๐๐๐ แอลวี พระพุทธรูปองค์
นี้จะมีกัมมันตรังสี ซึ่งมีผลได้ ๒ ทาง คือ

(๑) ผู้ที่มีแอลวีต่ำจะขาดกัมมันตัมมันตรังสี ⁷ จากพลังแอลวีนี้ เช่น หากนำวัตถุมาไว้ที่บ้านก็อาจเป็น

⁵ ----- วิทยสาร มาจากคำว่า “วัฏฏ (Cycle) + (Integral) + สาร (Matter) หมายถึง สภาวะหมุนเวียนรวมตัวเป็นมวล (The Cycle of Energy Interration
with Mass) คือ การที่พลังชีวิตจะต้องถูกดูดกลับมาเป็นมวล พระพุทธเจ้าทรงชี้ให้เห็นว่าชีวิตที่เป็น “ปรมาตม์” คือชีวิตที่อยู่ในสภาพพลังงาน มิใช่ต้องมา
เกาะเกี่ยวกับรูปหรือมวล และสภาวะนั้นคือ “นิพพานหรือพุทธภูมิ” คำว่า “วัฏฏสงสาร” จึงหมายถึง “จักรวาล (Universe) ซึ่งทางพุทธศาสนาใช้คำว่า
“โลก” แปลว่า “แตกดับ หรือ พังแตกดับ”

อันตรายต่อระบบประสาท สมอง อาจเกิดล้มป่วยขึ้นได้ ท่านคงเคยได้ยินได้ฟังมาว่า “บางครอบครัวไม่สบาย หมอก็หาสาเหตุของโรคไม่พบ แต่เมื่อมีผู้บอกมาให้ชุดิ์ดูที่บ้านก็พบพระพุทธรูป เมื่อนำไปไว้ที่วัด บางคนก็หายป่วยไป (ไม่ถูกกัมมันตรังสีนานัก) บางคนก็ไม่หายเพราะสายเกินไป” จึงมีคำกล่าวที่ว่า “คนไม่มีบุญ ก็ไม่มีวาสนาจะได้อะไรของมีค่าไว้ครอบครอง” หากประชาชนทั่วไปมีแอลวีต่ำ ประชาชาติก็แอลวีต่อด้วย บางประเทศจึงไม่สามารถเก็บพระพุทธรูปที่ศักดิ์สิทธิ์ (มีประจุแอลวีสูงมาก) เช่น พระแก้วมรกต ดังนั้นคนชั่วจึงไม่มีอะไรปกป้องได้ แม้จะมีพระดีแค่ไหนก็ตาม จะแขวนคอหรือไว้ที่บ้านเป็นสิบบ้าง องค์กรที่ไม่มีประโยชน์

(๒) ผู้ที่มีแอลวีสูง พลังงานของพระพุทธรูปจะเพิ่มพลังชีวิตให้สูงขึ้น แต่ถ้าเพิ่มแล้วระดับแอลวีสูงเกินพิสัยสูงสุดแล้ว คนๆ นั้นก็จะดับชีวิตได้เช่นกัน เรียกว่า “ตายดี (ดูสมมติฐานที่ ๓)” ดังนั้นการมีพระไว้ครอบครองมากๆ จึงควรระวัง เว้นแต่จะปฏิบัติธรรมเพื่อให้แอลวีของตนเองสูงขึ้น เพราะมีผู้ที่ปฏิบัติธรรมและสามารถเห็นได้ด้วยตาของจิต

จากสมมติฐาน ๕.๒ นี้ จึงอธิบายได้ว่า พระพุทธรูปหรือวัตถุนิยมที่ผ่านการอัดพลังงานแล้ว มีประจุพลังงานจริง เช่น พระกริมที่ผ่านการอัดพลังงานแล้ว มีประจุพลังงานจริง ตัวอย่างพระกริมที่แขวนคออาจมีประจุพลังงาน ๔๕๐ แอลวี หรือเหรียญหลวงปู่บางองค์อาจมี ๓๐๐ แอลวี พระพุทธรูปเหล่านี้มีส่วนเพิ่มแอลวีแก่เจ้าของได้ก็เฉพาะเมื่อเจ้าของมีแอลวีสูงเท่านั้น โดยที่การอัดพลังชีวิตลงบนวัตถุกี่ดี การนำพลังชีวิตไปใช้ฟุ่มเฟือย (เช่น ใช้ไปในทางแสดงปาฏิหาริย์ ฯลฯ) ก็จะทำให้ระดับแอลวีลดลง พระพุทธเจ้าจึงไม่ทรงสรรเสริญด้วยเหตุ ๓ ประการคือ (๑) ทำให้พระภิกษุใช้พลังชีวิตที่มีใช้เพื่อการหลุดพ้น เพราะพระภิกษุที่มี ๒๐๐,๐๐๐ แอลวี หากใช้อัดวัตถุมงคลลงไปแล้ว ๕๐,๐๐๐ แอลวี เหลือเพียง ๑๕๐,๐๐๐ แอลวี หากเกิดมรณภาพขณะนั้น แทนที่จะได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นยามาก็ได้ไปเกิดแค่ดาวดึงส์ ซึ่งถือว่าเป็นการตั้งอยู่ในความประมาท (๒) เหรียญหรือพระเครื่องที่ปลุกเสกขึ้นนำไปแจกจ่ายประชาชนก็ทำให้ประชาชน “หุมมือเปิบ” แทนที่จะพยายามเพิ่มแอลวีให้ตนเองก็มัวรอการปกป้องจากวัตถุมงคลเหล่านั้น เรียกว่า “เป็นความประมาทขั้นที่ ๒” และ (๓) การแสดงปาฏิหาริย์ที่ใช้พลังชีวิตนี้สามารถพิสูจน์ด้วยตนเองได้เฉพาะผู้ปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังเท่านั้น

คนที่ไม่ปฏิบัติธรรมไม่มีทางจะ “ได้รู้เห็นได้ประจักษ์” ด้วยตนเองได้เลย ก็จะไม่เชื่อ หาวว่าพระหลอกลวง และไม่เป็นไปเพื่อความหลุดพ้น ใครที่ทำการปลุกเสกและแสดงปาฏิหาริย์จึงตั้งอยู่ในความประมาท ทำให้แอลวีหมดไปไม่เพียงพอที่จะขับเคลื่อนบานไปสู่พุทธภูมิหรือพุทธโคดม ซึ่งจะสิ้นสุดอายุพุทธศาสนาของพระองค์ในอีก

⁶ ----- ข้าพเจ้ามีโอกาสกราบเรียนถามพระภิกษุสงฆ์ที่ปฏิบัติธรรมได้ระดับสูง ท่านบอกว่า “พลังที่ทำให้รู้แจ้งก็เป็นพลังธรรมชาตินี้เอง” จึงชวนให้คิดว่า “พลังชีวิตที่จิตใช้” ก็เป็นพลังที่ควบคุมการเจริญเติบโตของสรรพชีวิตและสมดุลของธรรมชาติ และสามารถที่จะสร้างสมพลังนี้ได้หากพยายามอย่างจริงจัง การสร้างสมพลังธรรมชาตินี้ก็จะทำได้ด้วยการ “ปฏิบัติกรรรมฐาน (Base for Energy Generation)” แล้วเท่านั้น จึงจะมีประสบการณ์ดังกล่าวนี้ได้

๒,๔๓๕ ปีข้างหน้า จากนั้นก็จะเข้าสู่ “พุทธันดร (สภาวะว่างเว้นจากพุทธศาสนา)” เป็นเวลาประมาณ ๘ ล้านปี และจึงเข้าสู่ “สมัยพระศรีอารยเมตตรัย” ซึ่งเป็นพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๕ ของโลกชาตินี้ สมัยพระพุทธศรีอารยจึงมีไข่อีก ๒ พันกว่าปีตามที่ใครบางคนเข้าใจ นอกจากพระพุทธโคดมแล้ว ยังมีพระพุทธเจ้าที่ชาวมหานับถืออีกหลายพระองค์ คือ “พระพุทธอมิตาภะ” ตรัสรู้ในโลกชื่อ “สุชาวดี” พุทธเกษตร พุทธโภษัชยคุรุ (พระปฎิมาขององค์คือ พระกริ่ง) ตรัสรู้ที่โลกมีชื่อว่า “วิสุทธิโพธิ์”

สมมติฐาน ๕.๓ พลังชีวิตมีอนุภาพและความเร็วสูงมาก

ดังที่มีพระพุทธรูปไว้ว่า “ไม่มีแรงใด เหนือแรงกรรม” พลังชีวิตนี้น่าจะเป็น “พลังงานกรรม” ซึ่งพลังงานนี้สามารถทะลุทะลวงผ่านอิเล็กทรอนิกส์เข้าไปทำลายแบ่งโปรตรอนของมวลได้ นั่นคือ เมื่อจำนวนโปรตรอนเปลี่ยนไปสารบางอย่างก็เปลี่ยนประเภท เช่น ดินอาจเป็นเป็นทองคำได้ อะตอมของมะเร็งในร่างกายจึงถูกทำลายไปด้วยพลังชีวิตนี้ด้วยความเร็วปานใจนึก โดยที่พลังชีวิตหรือ “กรรม” นี้มีอำนาจมหาศาล จึงสามารถปกป้องสัตว์ให้ดำรงชีวิตอยู่ได้แม้ในสภาวะที่ร้อนที่สุดคือ “อเวจินรก” เปลวเพลิงของอเวจินรกเป็นเปลวเพลิงปรมาณูที่ร้อนแรกค่าเปลวเพลิงของแสงอาทิตย์หลายร้อยเท่า แต่ก็มีสัตว์ไปเกิดในภพอเวจินั้น ผู้ปฏิบัติธรรมจนได้ฌานชั้นสูงสามารถจะเดินทางไปถึงเวจี และพระเทวทัตกำลังถูกตรึงด้วยเครื่องพันธนาการที่มีลักษณะคล้ายกางเขน สัตว์โลกอเวจีมีลำตัวสูง ๕๐๐ ไมล์ (๕๐ โยชน์) สันนิษฐานว่า ดาวอเวจีอาจมีเส้นผ่าศูนย์กลางใหญ่กว่าโลกของเราประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ เท่า หรือมากกว่านั้น ความร้อนจากอเวจีจะแผ่กัมมันตรังสีไปไกลแสนไกลแม้โลกของเราที่แผ่มาถึงได้แต่กัมมันตรังสีนั้นไม่สามารถทำร้ายสัตว์โลกที่มีพลังชีวิตสูงได้ เพราะผู้มีแวลวีสูงจะมีอนุหภูมิในร่างกายสูงกว่าความร้อนจากดาวอเวจี จึงไม่เดือดร้อน แต่บุคคลที่มีแวลวีต่ำกว่า ๕๐๐ แวลวี (โปรดดูสมมติฐาน ๔) ผู้นั้นก็จะถูกไฟอเวจีเผาผลาญสัปดาห์ด้วยคืนทรมานทรมานเมื่อสิ้นใจตายและลงไปเกิดในอเวจินรกทันที รูปแบบของชีวิตสัตว์มี ๓๐ รูปแบบ เป็นรูปแบบที่อาศัยมวล มีเนื้อ หนังหยาบ ละเอียดต่างกันถึง ๒๖ แบบ และมีชีวิตที่ไม่อาศัยมวล แต่จะอยู่ในประเภท “ไก่อเห็นดินงูเห็นดินไก่” คือ สัมผัสสื่อสารกันได้เฉพาะรูปแบบเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน มวลบางชนิดสามารถอยู่ได้ในที่มีอนุหภูมิสูงหรือต่ำ เช่น ในดวงอาทิตย์ หรือ ดวงจันทร์ เมื่อก้าวถึงสิ่งมีชีวิตขอได้โปรดอย่านึกถึงตนเอง หรือสุนัขที่กำลังนอนเลียขนของมันอยู่เท่านั้น เพราะยังมีสิ่งมีชีวิตแตกต่างไปหลายสิบรูปแบบ^๗

^๗ ----- คำว่า “กัมมันตรังสี” ในที่นี้หมายถึง “สภาวะที่พลังงานแผ่ออกไปโดยรอบ มีลักษณะคล้ายสนามแม่เหล็ก ผู้มีพลังชีวิตสูงจะมีกัมมันตรังสีแผ่ขยายออกมาไกลและแสงเรืองสว่าง เนื่องจากเป็นรังสีเหนือม่วงประเภท ๑ ตามนุษย์ทั่วไปจึงมองไม่เห็น แต่จะเห็นได้ด้วยสภาวะจิตเข้าสมาธิเท่านั้น ภาพรังสีที่อยู่รอบตัวพระพุทธเจ้าหรือพระศาสดาในศาสนาอื่นๆ จึงมิใช่เขียนขึ้นเพื่อแสดงว่า “ศักดิ์สิทธิ์” แต่เขียนขึ้นจากที่ได้สัมผัสด้วยตาของจิตแล้ว

สมมติฐาน ๖

ชีวิตมี “จิต” เป็นตัวขับเคลื่อน

จิตเป็นสภาวะนามธรรม หากปราศจากจิต ชีวิตจะดำเนินไปไม่ได้

ร่างกายจึงเปรียบเสมือนรถยนต์ที่มีจิตเป็นผู้ขับเคลื่อน

จิตที่มี “กรรมเป็นพลังงาน” เมื่อร่างดับจิตก็ออกจากร่าง

จิตที่มีพลังอ่อนอาจถูกจิตภายนอกที่มีพลังสูงกว่าเข้ามาแทนได้

กรณีของการเข้าทรงผีทรงเจ้าก็ดี ผู้มีบุคลิกตั้งแต่ ๒ ขึ้น (Multiple Personality) ซึ่งถือว่า “เป็นโรคจิต” ชนิดหนึ่งก็เกิดจากการที่จิตของคนๆ นั้นอ่อนมาก จิตของผู้ที่เข้าทรงแข็งแกร่งกว่า จึงผลักจิตเดิมออกไปแล้วเข้าไปขับเคลื่อนร่างกายแทน บางรายมีจิตที่แกร่งกว่าถึง ๑๖ ดวงผลักดันเข้าขับเคลื่อนร่างกายของคนเดียวกัน ดังกรณีของ วิลเลียม เบอริแกน ซึ่งมี ๑๖ บุคลิกคือ เป็นเด็กหญิงอายุ ๓ ขวบ เป็นผู้ชายและผู้หญิงอายุตั้งแต่ ๑๐ ขวบขึ้นไป จนถึง ๓๐ ปีเศษ ตามที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ไทม์ เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๒๑

จิตจะรักษาเอกภาพ (Identity) ของตนเอง และจะจดจำเหตุการณ์ในอดีตชาติได้หมด แต่เมื่อมายึดกับมวล (สิ่งในร่างกาย) หากพลังชีวิตอ่อนลงก็จะลืม ระลึกชาติก่อนไม่ได้ แต่ข้อมูลทุกอย่างที่ผ่านเข้าไปในจิตย่อมฝังแน่นไม่ลืมเลือนหายไป หากปฏิบัติสมาธิแล้วยอมระลึกเหตุการณ์ในอดีตและอนาคตได้เสมอ นอกจากที่กล่าวมาแล้วจิตมีลักษณะสำคัญดังนี้

(๑) จิต แปลว่า “ผู้สะสม” ทำการเก็บความรู้ ประสบการณ์ที่ผ่านเข้ามา ๒ ทางคือ (ก) ระบบปิด ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น กาย และ (ข) ระบบเปิด ได้แก่ ทางจิตและกระแสความรู้ที่ผ่านเข้ามา เรียกว่า “วิญญูณ ๑๐” ซึ่งมี ๕ ประการคือ

๑. กระแสที่เข้าทางตา (คลื่นแสงจักขุวิญญูณ)
๒. กระแสที่เข้าทางหู (คลื่นเสียง โสตวิญญูณ)
๓. กระแสที่เข้าทางลิ้น (คลื่นรสชีวหวิญญูณ)
๔. กระแสที่เข้าทางกาย (คลื่นสัมผัส กายวิญญูณ)
๕. กระแสที่เข้ามาจากจิต (คลื่นกรรม หรือ กระแสจิต มโนวิญญูณ)

กระแสทั้ง ๕ ประการนี้ เข้ามาสู่จิตตลอดเวลา และเก็บความจำไว้ตรงกลางจิตใจในระดับความถี่สูงต่ำต่างกัน เปรียบได้กับการบันทึกข้อมูลต่างๆ ไว้ใน “เทรค” ต่างๆ ข้อมูลบางอย่างมนุษย์รับมาจากมโนวิญญูณ โดยที่เจ้าตัวไม่รู้สึกรับทราบ ข้อมูลใหม่จะมาผสมผสานกับข้อมูลที่เก็บไว้แล้ว หากแรงพอก็มีอำนาจทำให้เจ้าตัวถูกคิดถึงหรือกระทำการบางอย่างได้ ชนิดที่ว่า “ไม่น่าเป็นไปได้” หรือเหมือนมีอะไรสั่งพรณจิตจึงเก็บความทรงจำไว้ใน ๒

ระดับคือ (๑) **ระดับที่นึกถึงไม่ได้ทันที หรือ นึกไม่ค่อยออก** นักจิตวิทยาเรียกว่า **“จิตใต้สำนึก”** และ (๒) **ระดับที่สามารถนึกถึงได้เสมอ “จิตสำนึก”**

(๒) การสะสมข้อมูลต่างๆ ของจิต กระทำสลับต่อกันมาทุกชาติทุกภาพ เป็นข้อมูลเข้า (Input) ที่ต้องเข้าไปในกระบวนการ (Process) และให้ผลลัพธ์ (Output) ที่แตกต่างกันไปไม่คงที่ ไม่มีข้อมูลหรือการกระทำใดๆ ที่ทำแล้วดับหายไป การกระทำทุกอย่างต้องส่งมากระบวนการและให้ผลลัพธ์เสมอ เรียกว่า **“วิบากกรรม (Output Of Action)”** ข้อมูลที่เก็บไว้ในจิตจะเริ่มจากความถี่ต่ำขึ้นมาสูง เช่น ตอนเกิดเป็นมดเก็บความจำไว้ช่วงความถี่ที่ ๓ เกิดเป็นไดโนเสาร์ช่วงที่ ๒๐ เกิดเป็นงูเห่าเก็บไว้ช่วงที่ ๓๐๐ ฯลฯ ชาติ ปัจจุบันเก็บไว้ช่อง ๕๐๐ เป็นต้น ความถี่แต่ละช่วงก็ยังแบ่งออกไปได้อีก

(๓) การระลึกข้อมูลที่เก็บไว้ในช่วงความถี่ต่างๆ อาจกระทำได้ด้วยการปรับความถี่ของจิตไปยังช่วงที่ต้องการเช่นเดียวกับคอมพิวเตอร์ที่ต้องมี **“โปรแกรม”** ใส่เข้าไป จึงจะทำให้คอมพิวเตอร์พิมพ์ข้อมูลออกมาได้ตามความต้องการ จิตก็เช่นกัน เราต้องฝึกจิตและมี **“โปรแกรมสำหรับจิต”** เพื่อให้จิตปรับความถี่ตามต้องการ โปรแกรมสำหรับจิตเรียกว่า **“มนต์คาถา”** เช่น เมื่อเราสวดมนต์หนึ่งบทจิตจะปรับความถี่ไปช่วงที่ ๒๐ สภาวะจิตกลับสู่ชาติที่เคยเป็นไดโนเสาร์ เพื่อนั่งจะมีอะตอมบีบแน่นจนแทบไม่เข้า เรียกว่า **“คาถาบทนั้นทำให้หนังหนียว”** เป็นต้น จิตจะปรับความถี่ตามความต้องการของเจ้าของที่ได้ฝึกจิตแล้ว เวลานอนหลับและฝันจิตจะปรับความถี่รับข้อมูลจากอดีต เช่น เราฝันว่ากลับบ้านเดิมได้พบกับพ่อ แม่ ญาติ มิตร แต่ไม่ใช่พ่อแม่ของตนในชาติปัจจุบันนี้ บ้านเดิมนั้นก็ไม่ใช่บ้านในปัจจุบัน ข้อมูลในอดีตอาจกลับมาอีกครั้ง บางครั้งจิตเดินทางไปในอนาคตได้รับรู้ข้อมูลบางอย่างและนำมาสะสมไว้ และมาเป็นความจริงตามที่ฝัน หลังจากเวลาผ่านไปเป็นแรมเดือนหรือปีก็มีปรากฏ

(๔) เวลาของจิตไม่มีอดีต ไม่มีอนาคต มีแต่ปัจจุบัน เวลาในจักรวาลไม่สามารถเทียบเป็นเวลาของโลกได้ เพราะไม่มีเวลาคงที่ (Absolute Time) เวลาในโลกที่สมมติเป็น ๑ นาที (มีความยาวเพียงจิตใจ) ก็เป็นเวลาที่ไม่แน่นอนเพราะโลกหมุนด้วยตัวเอง ด้วยความเร็ว ๓๐ กิโลเมตรต่อวินาที ซึ่งผ่านไปเพียง ๕ นาที อาจเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นแรมเดือน เวลา และขนาดของมวลขึ้นอยู่กับความเร็วที่มวลเคลื่อนที่ด้วย เช่น มวลที่เคลื่อนที่ด้วยความเร็ว ๒๕๕,๐๐๐ กิโลเมตรต่อวินาที เคลื่อนที่ไปในอวกาศเป็นเวลา ๒ ปี มนุษย์อวกาศจะสูงเพียง ๒ เซนติเมตร และเวลาของโลกผ่านไปแล้ว ๒๐๐ ปี เป็นต้น ด้วยเหตุนี้คนที่ตายไปแล้วจิตออกจากร่างไป แม้ตั้งใจจะกลับมาเล่าเรื่องภายหลังตายให้ลูกเมียได้ฟัง แต่กว่าจะกลับมาบอกลูกเมียก็ตายไปแล้ว หนึ่งๆ ที่ตามความรู้สึกของผู้ตายอาจจะเพิ่งผ่านไปเพียงไม่กี่วัน

3

แอลวี : กับหลักการทางพุทธศาสตร์

สมมติฐานทั้ง ๖ ที่กล่าวมานี้ อาจทำให้ผู้อ่านที่สนใจพุทธศาสนาบางท่านได้นำไปครุ่นคิดถึงความที่น่าจะเป็นไปได้ เพื่อจะได้ใคร่ครวญให้ความเป็นธรรมแก่เรื่องราวในพระไตรปิฎก โดยเฉพาะอภิธรรมซึ่งยากแก่การที่คนทั่วไปจะเข้าใจได้ จนทำให้พุทธศาสนิกชนแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ

กลุ่ม ๑ เชื่อว่า เรื่องราวความรู้และความจริงในพระไตรปิฎก ตลอดจนเรื่องราวต่างๆ เช่น ชาดก และ พุทธวิสัย (ความสามารถเหนือสัตว์ทั้งหลายของพระพุทธเจ้า) เป็นเรื่องที่อยู่ปฏิบัติธรรมสามารถจะตรวจสอบได้

กลุ่ม ๒ เชื่อว่า เรื่องราวความรู้และคำสั่งสอนในพระไตรปิฎกบางส่วน โดยเฉพาะพระอภิธรรมเป็นเรื่องที่พระคันถรนาจารยฺหฺรณหลังเขียนขึ้นเพื่อชี้ชวนให้คนทำความดี ชาดกเรื่องราวบางเรื่องจึงไม่น่าจะเป็นไปได้ พระสงฆ์บางรูป เช่น ท่านเขมานันทะ ยังเคยยกกล่าวที่คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่า **“ความเชื่อเรื่องวิภวกรรมทำให้คนลำบากใจ พระภิกษุที่เคร่งในศีลและสมาธิ อาจเป็นคนที่โง่ที่สุด”** ซึ่งกลุ่ม ๒ นี้ ไม่เชื่อในภพนี้ ภาพหน้า หรือโดยสรุปไม่เชื่อในพระธรรม ไม่เชื่อว่า **“พุทธวิสัย”** มีลักษณะเหนือกว่า **“มนุษย์วิสัย”**

หลักในพุทธศาสนาเป็น “ศาสตร์” อย่างไร?

เพื่อนบางคนของข้าพเจ้าฯ มีความสงสัยว่า **“พุทธศาสนาเป็นความเชื่อ ทำไมจึงเรียกว่า พุทธศาสตร์”** ก่อนอื่นน่าจะถามย้อนกลับไปก่อนว่า คำว่า **“ศาสตร์”** หรือ **“วิทยาศาสตร์”** ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษคำว่า **“Science”** นั้น มีขอบข่ายเพียงใดเท่าที่ยอมรับกันอยู่ในปัจจุบัน **“ศาสตร์”** จะต้องประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญคือ

ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Methods) กล่าวคือ มีการสำรวจปัญหารวบรวมข้อมูล ตั้งสมมติฐาน ดำเนินการวิจัยเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน และสรุปผลการวิจัยเพื่อนำมาแก้ปัญหา

๑. มีความซื่อตรง (Validity) กล่าวคือ เมื่อตรวจสอบและทดลองได้ผลอย่างไร หากทำหลายๆ ครั้งก็จะได้ผลเหมือนเดิม เช่น ทดลองครั้งที่ ๑ ได้ผล ๑๐ และทดลองครั้งที่ ๒, ๓ และ ๔ ก็ควรได้ผล ๑๐ ครั้งเช่นกัน

๒. มีความเป็นปรนัย (Objectivity) กล่าวคือ เมื่อนาย ก. ทดลองได้ผลเป็น ๑๐ ส่วนนาย ข. และนาย ค. ก็ควรนำวิธีการตามสมมติฐานนั้นไปทดลองได้ผลออกมาเป็น ๑๐ เช่นกัน

จากลักษณะทั้ง ๓ ข้อนี้ ก็ยืนยันได้ว่า หลักการทางศาสนาพุทธเป็นวิทยาศาสตร์ จึงเรียกว่า “**พุทธศาสตร์**” ได้อย่างเต็มที่ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

(๑) พุทธศาสตร์ เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยสภาวะความเป็นผู้รู้แจ้ง สร้างสมพลังงานของจิตใจให้มีระดับสูงจนทำให้ผู้ฝึกเกิดแสงสว่าง (ปัญญา) รู้เห็นสิ่งต่างๆ โดยปราศจากความเคลือบแคลงจนในที่สุดพ้นจากทุกข์ หลัก **อริยสัจ ๔** ใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ กล่าวคือ

- (ก) **ทุกข์** บ่งว่ามีทุกข์
- (ข) **สมุทัย** ชี้สาเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์
- (ค) **นิโรธ** กำหนดวิถีทางดับทุกข์

และ (ง) **มรรค** ดำเนินการดับทุกข์ตามทางที่ถูกต้อง

(๒) ผู้ที่ปฏิบัติธรรมะโดยสม่ำเสมอจะมีดวงตาเห็นธรรม กล่าวคือ ปฏิบัติสมณะและวิปัสสนา จนมองเห็นดวงจิตของตนสว่างไสว ได้รู้ได้เห็นได้ประจักษ์ความจริงที่เป็นสัจธรรมด้วยตนเองไม่ว่าจะปฏิบัติครั้งที่เท่าไรก็ย่อมได้ผลเหมือนกันเช่นนี้เรียกว่า “**มีความเที่ยงตรง**”

(๓) ผู้ตั้งใจปฏิบัติจนบรรลุแล้วแนะนำวิธีการให้ผู้อื่นปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติด้วยความเต็มใจ (มีความดีสูงพอ มีใจทำ ๒ – ๓ ครั้งก็เลิก) ย่อมบรรลุผลตรงกันกับที่ผู้มาแนะนำ ซึ่งเรียกว่า “**มีความเป็นปรนัย**”

(๔) หลักกฎแห่งกรรมในพุทธศาสนา เน้นวิธีการจัดระบบ (systems Approach) เพื่อให้ผู้ปฏิบัติบรรลุความเป็นผู้รู้แจ้งพุทธศาสตร์ คือ ผลลัพธ์ (Output) ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่ใส่เข้าไป (Input) และการกระทำ (Process) เพราะฉะนั้นคนที่เกิดมายากจนก็สามารถจะร่ำรวยได้หากมีข้อมูล (ภavana) ปฏิบัติตน รักษาระบบปกติของความเป็นคน (ศีล)¹¹ แล้วอบรมจิตใจให้หยุดนิ่ง (สมาธิ) ในที่สุดก็จะเกิดความรู้แจ้ง ได้แสงสว่าง (ปัญญา) ทั้งนี้ส่วนเน้นกระบวนการจัดระบบอย่างยิ่ง ข้อมูลที่ใส่เข้าไปนั้นครอบคลุมข้อมูลในอดีตชาติและข้อมูลปัจจุบัน ซึ่งจะให้ผลลัพธ์ออกมาแตกต่างกันไป เรียกว่า “**วิบากกรรม**”

10 “ไม่มีอักษรห้อย 10”

11 “มีอักษรห้อย 11 แต่ไม่มีคำอธิบาย”

12 “ไม่มีอักษรห้อย 12”

(๕) หลักพุทธศาสตร์เน้นการตรวจสอบ (Verification) ด้วยตนเอง เพื่อให้ตนได้รู้ได้เห็นเองโดยไม่ต้องเชื่ออะไรทั้งสิ้น สิ่งที่พระพุทธเจ้าห้ามเชื่อมี ๑๐ อย่าง ตามที่ปรากฏใน “กาลามสูตร” ได้แก่

- (ก) ไม่เชื่อเพราะฟังตามกันมา
- (ข) ไม่เชื่อเพราะถือว่าเป็นของเก่าปรัมปรา
- (ค) ไม่เชื่อเพราะว่าข่าวลือ
- (ง) ไม่เชื่อตำรา
- (จ) ไม่เชื่อโดยคาดคะเน
- (ฉ) ไม่เชื่อเพราะตรงตามลัทธิความเชื่อของตน
- (ช) ไม่เชื่อเพราะตรึกในอาการแบบกระต่ายตื่นตูม
- (ซ) ไม่เชื่อเพราะผู้พูดไม่น่าเชื่อถือ

และ (ณ) ไม่เชื่อเพราะเพียงคิดว่าผู้พูดเป็นครู อาจารย์ของตน

จึงเห็นได้ว่า “พุทธศาสนา” มีความเป็น “วิทยาศาสตร์” ที่เน้นการใคร่ครวญ รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ ดีความ และสรุปก่อนที่จะตัดสินใจเชื่อหรือไม่เชื่อ

(๖) สาระทางพุทธศาสตร์ครอบคลุมเรื่องราวต่างๆ ของสัตว์ และสิ่งแวดล้อมอย่างกว้างขวาง โดยสรุปความจริง ๒ อย่างคือ

- ๑) ความจริงที่เกี่ยวกับสิ่งที่ไม่มั่นคงถาวรเปลี่ยนแปลงแตกดับได้ เรียกว่า “โลกิยธรรม”
- ๒) ความจริงที่เกี่ยวกับสิ่งที่มั่นคงถาวรเหนือสภาพที่ไม่ต้องแตกดับ เรียกว่า “โลกุตตรธรรม”¹³

สรุปโดยย่อ สาระพุทธศาสตร์ กล่าวถึงวิชาที่เป็นศาสตร์หรือสาขาต่างๆ คือ

๑) โครงสร้างจักรวาล

๒) กำเนิดของมนุษย์¹⁴

๓) วิทยาศาสตร์อะตอมฟิสิกส์ขั้นสูง การสร้างพลังงานจากพลังงานปรมาณูในร่างกายการแปรธาตุ เช่น แปรดินเป็นทองคำด้วยการใช้พลังงานยิงโปรตรอนของดินให้กลายเป็นโปรตรอนของทองคำ เป็นต้น

¹³

----- คำว่า	“ธรรม”	หมายถึง	“ความรู้ ความจริง สภาวะ สมดุล”
	“โลกิยะ”	หมายถึง	“สภาพที่พึ่งแตกดับ”
	“โลกิยธรรม”	หมายถึง	“ความจริงเกี่ยวกับสภาพที่ต้องแตกดับ”
	“โลกุตตรธรรม”	หมายถึง	“ความจริงเกี่ยวกับสภาพที่เหนือความแตกดับ”

¹⁴

----- ในพระอภิธรรมกล่าวไว้ว่า “ในการที่โลกยังเป็นหมอกเพลิงอยู่นั้น มีพรหมประเภทหนึ่งที่มีแสงเรืองรอง เรียกว่า “อภิสราพรหม” เดินทางมาเห็นหมอกเพลิงจึงมาตั้งรกราก เวลาผ่านไปแสนนานลูกหลานของพรหมเหล่านี้มีแอลวีต่ำลง และกิน “จวนดิน” เข้าไป แสงเรืองรองก็หายไป กลายเป็น “เนื้อหนัง” ขึ้นมา อภิสราพรหมจึงเป็นบรรพบุรุษของมนุษย์ จะเรียกว่า มนุษย์มีบรรพบุรุษอวกาศก็ได้ ท่านลองใคร่ครวญดูว่าจะเชื่อคาร์วินซ์ที่สอนว่า “มนุษย์วิวัฒนาการจากสัตว์” หรือเชื่อว่า “มนุษย์เกิดจากความเสื่อมสภาวะที่สูงกว่าคือ พรหม”

๔) ระบบไมโครเวฟชั้นสูงสำหรับการโทรคมนาคม เวลาพระศาสดาเทศนานั้นความรู้ส่วนหนึ่ง ออกอากาศโดยกระแสจิต เพื่อให้ผู้ที่ฝึกจิตดีแล้วได้รับไว้อีกส่วนหนึ่ง ตรีศออกมาทางพระโอบุษฐ์ ส่วนที่ได้ยินจาก พระโอบุษฐ์คงมีเสียงดังไปไม่ได้ไม่ไกลนักเพราะไม่มีเครื่องขยายเสียง แต่พระพุทธรองค์นั้นกระแสจิต ส่วนใหญ่ผู้รับ กระแสจิตตรงความถี่ก็สามารถได้ยินไม่ว่าจะอยู่แห่งหนในจักรวาล เพราะกระแสจิตส่งโดยระบบไมโครเวฟไปยัง ศูนย์กลางของจักรวาลโลกก่อน แล้วส่งต่อไปยังศูนย์กลางของดวงอาทิตย์ ศูนย์กลางกาแล็กซี่ และศูนย์กลางของ จักรวาลตามลำดับ

๕) ศึกษาศาสตร์ พระพุทธเจ้าทรงเป็นบรมครูที่สอนทั้งมนุษย์และเทวดา ทรงยึดหลักความ แตกต่างระหว่างบุคคล ทรงสอนคนต่างระดับสติปัญญาแบ่งออกเป็น ๔ ระดับ โดยเปรียบเทียบกับดอกบัว ๔ ดอก คือ (ก) บัวเหนือน้ำบานแล้ว (ข) บัวเหนือน้ำยังไม่บาน (ค) บัวที่ยังอยู่ในน้ำ และ (ง) บัวที่อยู่ในโคลนตม ซึ่งเวลา แสดงพระธรรมเทศนาก็ทำการตรวจสอบสติปัญญา (ระดับแอลอีก่อน) หากเห็นว่าใครพอที่จะบรรลุก็มุ่งเทศนาสอน คนๆ นั้น แม้จะมีพุทธบริษัทกำลังฟังอยู่เป็นร้อยๆ ก็ตาม ทรงใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา ได้แก่ วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการต่างๆ อาทิเช่น รับสั่งให้พระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งหลงรูปตัวเองว่า “หล่อ” ให้ไปหาดอกกุหลาบแดงมาพ่วง ตั้งแต่เข้าจนถึง پای และบริกรรมว่า “**โลหิตกัม**” จนดอกไม้ที่สดสวยเริ่มเหี่ยวแห้ง ภิกษุรูปนั้นก็บรรลุเป็น “**พระอรหันต์**”

๖) รัฐศาสตร์ เช่น พรหมวิหาร ๔ ความรู้สำหรับผู้ปกครอง

๗) สังคมศาสตร์ เช่น ความรู้เกี่ยวกับมนุษย์ มาตุคาม การครองเรือน และหลักสังคมนิยม ศาสนาพุทธเน้นหลักสังคมนิยม โดยมุ่งให้สมาชิกของสังคมทำประโยชน์เพื่อสังคมด้วยความสมัครใจ มิใช่ให้ใคร ต้องเอาอาวุธบังคับ ให้คิดถึงส่วนรวม

๘) จิตวิทยา พระไตรปิฎกได้บรรจุหลักจิตวิทยาชั้นสูง สูงกว่าที่นักจิตวิทยาฝรั่งที่มีชื่อเขียนไว้ หลายเท่า ไม่ว่าจะเป็จิตวิทยาทั่วไป จิตวิทยาการเรียนรู้และจิตวิทยาสังคม หากจะประมวลหลักจิตวิทยาจาก พระไตรปิฎกก็คงได้หลายเล่มเพียงเพื่อที่จะนำมาสั่งสอนนักศึกษาปริญญาระดับต่างๆ โดยไม่ต้องไปศึกษาจิตวิทยา ฝรั่ง ซึ่งอาจนำมาประยุกต์กับสภาพบ้านเมืองไทยไม่ได้ดีนัก

๙) ปรัชญา แนวคิดทางพุทธศาสตร์ถูกยึดยึดยึดให้เป็น “**ปรัชญา**” โดยถือว่าเป็นเรื่องความเชื่อที่ พิสูจน์ไม่ได้ (ข้าพเจ้าฯ ใครเรียนถามว่า พิสูจน์ไม่ได้โดยใช้เครื่องมืออะไร? วัด และใครเป็นผู้พิสูจน์?) หลักศาสนา ต่างๆ จึงจัดอยู่ในวิชาปรัชญา นี่เป็นจุดอ่อนข้อหนึ่งในการเผยแพร่หลักพุทธศาสตร์ เพราะเมื่อคนทักท้วงว่าเป็น ปรัชญาแล้วก็ไม่คิดที่จะพิสูจน์ให้เห็นจริงจึงมองข้ามไป เมื่อมีที่ปฏิบัติได้แล้วนำมาประกาศก็มีเสียงคัดค้าน ไม่เชื่อ จึงเรียกว่า “**ไสยศาสตร์**” หรือ “**งมงาย**”

๑๐) เกษตรศาสตร์ มีข้อความที่เกี่ยวกับวิชาเกษตรและกสิกรรมอยู่มาก ซึ่งตอนหนึ่งกล่าวว่า “**เอา น้ำเชื่อมรดต้นไม้แล้วย้อมบันดาลให้เป็นเผ่าพันธุ์ใหม่**” อาจารย์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เคยทดลองปลูกมะเขือเทศในน้ำร้อนโดยใช้ตัวยาบางอย่างผสมน้ำเชื่อมฉีดรด ปรากฏว่า แปลงทดลองให้ผลดอกและมีปริมาณสูงกว่า

แปลงคตตอลงในฤดูฝน อีกท่านหนึ่งทดลองกับกล้วยน้ำว้าออกดอกผลมาเป็นกล้วยไข่ หลักการนี้คงเป็นหลักการเดียวกับกรณีคิดฮอร์โมนในพืช

- ๑๑) รังสีวิทยาลักษณ์ทางพุทธศาสตร์ได้ชี้ให้เห็นปรากฏการณ์เกี่ยวกับรังสี ซึ่งเป็นรัศมีของพลังชีวิตหลายอย่าง เช่น เรื่องราวastonishingว่า “**เดี๋ยวนี้มีเครื่องฉายรังสีเลเซอร์ (Laser) ฉายสไลด์ ๓ แผ่น ซึ่งถ้ายูปรูปของพระพุทธรูปเจ้าก็สามารถฉายแสงเลเซอร์ของจิตให้ตัดกับแสงเลเซอร์จากจิตของพระภิกษุรูปนั้นเป็นภาพพระบวชขึ้นมาได้เช่นกัน**”

สภาวะนิพพาน

“นิพพาน” เป็นจุดหมายของผู้รู้แจ้ง เป็น “**พุทธภูมิ**” หรือแดนของผู้รู้ พระพุทธเจ้าได้ชี้มรรคมีองค์ ๘ เพื่อให้สาวกได้ปฏิบัติตาม และสร้างยานเพื่อนขนสัตว์ผ่านห้วงวิญญูสงสารหลุดพ้นออกไป พ้นแรงดึงดูดของจักรวาลที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

คำว่า “นิพพาน” มีการตีความหมายแตกต่างกันดังนี้

- ๑) สภาวะที่พ้นจากโลกที่แตกดับเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (ทุกข์) สภาวะนั้นข้าพเจ้าฯ หมายถึง สภาวะที่อยู่นอกจักรวาลและอยู่นือความแตกดับทั้งปวง
- ๒) สภาวะที่ดับความปรารถนาทั้งปวง (นิ=ดับ พาน=ปรารถนา)
- ๓) สภาวะที่เผาไหม้ไปแล้ว (นิ=ไม่มี พานะ=ไหม้หมดหรือพัดหายไป) หมายถึง ตะเกียงชีวิต (มวล) ได้ไหม้หมดไปแล้ว
- ๔) สภาวะสิ้นเป่าแห่งต้นปัญจขันธ์ (นิ=ไม่มี วนะ=ป่า) หมายถึง ต้นไม้แห่งขันธ์ ๕ (รูป=เวทนา สัญญา สังขาร วิญญูณ) ดับหมดแล้ว
- ๕) สภาวะที่ไม่สานต่ออีกแล้ว การสานต่อคือ ตัดขาดสิ้นไม่เหลืออีกเลย อย่างไรก็ตามโดยสรุป มีผู้เชื่อว่าสภาวะนิพพานมีอยู่ ๓ สภาวะคือ (๑) กลุ่มที่เชื่อว่านิพพานเป็นสภาวะที่เป็นบรมสุข (๒) กลุ่มที่เชื่อว่านิพพานเป็นสภาวะที่สิ้นสูญแตกดับหมด และ (๓) กลุ่มที่เชื่อว่านิพพานเป็นสภาวะที่บรรยายไม่ได้ แต่จะมีประสบการณ์ได้ด้วยการปฏิบัติขั้นสูง

สภาวะ “นิพพาน” เป็นสภาวะที่ผู้ปฏิบัติพึงเห็นเมื่อมีดวงตาเห็นธรรมเหล่านั้น การคาดคะเนต่างๆ จึงไม่ใช่วิธีการที่ดี เพราะทำให้แตกแยกทางความคิดออกเป็นหลายกลุ่ม/ฝ่าย/พวก เป็นเรื่องทีพุทธศาสนิกชนต้องพยายามปฏิบัติให้บรรลุ ซึ่งข้าพเจ้าฯ เชื่อว่า “นิพพาน” เป็นสภาวะที่เราดำรงอยู่ในสภาวะพลังงานนิจันรันดร์ ผู้ที่สะสมบุญบารมี (พลังชีวิต : แอลวี) สูงย่อมมีโอกาสบรรลุ “นิพพาน” ทุกคน โดยเฉลิ้นแล้วต้องผ่านชีวิตมาประมาณ ๑๖ อสงไขย

สถานภาพของพุทธศาสตร์ (ในประเทศไทย)

สถานภาพของพุทธศาสตร์ในประเทศไทยได้ฝังรากแน่นในคน ๒ จำพวก คือ

๑) ชาวบ้านที่ได้รับการศึกษาทางโลกมาระดับ “ปานกลาง” กลุ่มนี้อาจมีความเชื่อที่ลึกซึ้งหรือเพียงเชื่อต่อๆ กันมา อธิบายเหตุผลไม่ได้ แต่อาจกล้าพูดออกมาเมื่อพบเห็นอะไรมาแล้ว

๒) ผู้ที่เรียนทางโลกมาสูงแล้วเกิดความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาด้วยเหตุผล หลายท่านได้ปฏิบัติธรรมจนมีดวงตาเห็นธรรมแต่ไม่พูดให้คนอื่นฟัง เพราะไม่เห็นว่ามีประโยชน์อะไร เมื่อพูดไปคนอื่นก็ไม่เชื่อ คนทั้ง ๒ พวกนี้มีจำนวนมาก แม้ประเภทที่ ๑ ก็อยู่ในกลุ่มคนสูงจนมีคำกล่าวที่ “แก่แล้วเข้าวัดเข้าวาเสียบ้าง” ส่วนคนหนุ่ม-สาวตามหัวเมืองไปวัดก็เพื่อสังคมเป็นส่วนใหญ่ คนที่เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาและปฏิบัติตามอย่างจริงจังมีจำนวนน้อยเหลือเกิน ชาวไทยส่วนใหญ่เป็นพุทธศาสนิกชนเพียงชื่อเท่านั้น รักษาสภาพปกติของความเป็นคน (ศีล) ก็ไม่ได้แม้แต่ข้อเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่คนที่ร่ำรวย เรียนมาทางโลกสูง ก็มีแนวโน้มจะมองหลักทางพุทธศาสนาว่า “โบราณคร่ำครึ” ดูถูกบรรพบุรุษที่สร้างวัดวาอารามว่า “งมงาย” ซ้ำยังพูดว่า “ทำไมไม่เอาเงินไปสร้างโรงเรียน สร้างโรงพยาบาล ฯลฯ”

สาเหตุที่หลักพระพุทธศาสนาไม่แพร่หลาย มีหลายประการที่พอกล่าวได้โดยสังเขปคือ

๑) หลักการพุทธศาสตร์ถูกจัดอยู่ในปรัชญา และวิชาปรัชญามักมองเป็นวิชาเพื่อฝัน ใช้เหตุผลทางตรรกวิทยามากเกินไป คนส่วนมากจึงไม่พยายามศึกษาหลักพุทธศาสตร์อย่างจริงจัง

๒) หลักสูตรการศึกษาทุกระดับนำศาสตร์ของฝรั่งมาเป็นเนื้อหาสาระสอนในโรงเรียน ส่วนหลักพระพุทธศาสนาที่สอนกันในวิชาศีลธรรมนั้นมีคะแนนเพียง ๒๐ – ๓๐ คะแนน หลักสูตร พ.ศ. ๒๕๒๐ ในระดับมัธยมศึกษาไม่มีวิชาศีลธรรมไว้เลย เพราะอ้างว่าเด็กเรียนมามากแล้วในระดับประถมศึกษา

๓) ผู้ที่ผ่านการเรียนจากต่างประเทศและเรียกตัวเองว่า “เป็นนักวิทยาศาสตร์” มักจะมองสิ่งต่างๆ แค่ว่า สิ่งของตนเองจะเชื่อหรือไม่มันต้องมองเห็น ได้ยิน ได้สัมผัส ฯลฯ อาจไม่จึกคิดว่า “นัยต์ตา” ของมนุษย์มีขอบเขตจำกัดเพราะมองเห็นได้เฉพาะวัตถุที่สะท้อนแสง สีแดงถึงม่วงเท่านั้น เราจึงมักได้ยินคนพูดว่า “เรียนปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่น่าจะมาเชื่อเรื่องพรรค์นี้เลย”

๔) พระภิกษุสงฆ์ส่วนใหญ่เป็นนักปริยัติ (ศึกษาภาคทฤษฎี) แต่ไม่ได้เน้นหลักปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง เมื่อไม่ได้ปฏิบัติก็ไม่ได้ดวงตาเห็นธรรม พิสูจน์ข้อความในพระอภิธรรมไม่ได้ จึงปฏิเสธดังเช่นพระเถรชั้นผู้ใหญ่ที่มีชื่อบางรูป มีหน้าซ้ำพระภิกษุจำนวนไม่น้อยไม่ได้ปฏิบัติตนตามพระวินัย ทำให้ชาวบ้านขาดความเลื่อมใสศรัทธาในพุทธศาสนา

๕) ยังไม่มีผู้ใดพยายามนำเอาหลักพุทธศาสตร์มาทดลองและพิสูจน์ให้เห็นอย่างจริงจัง นักวิชาการส่วนใหญ่มุ่งไปทดลองตามหลักฝรั่งมากกว่าหลักการบางอย่างของศาสนาพุทธที่ฝรั่งนำไปทดลองได้ผลแล้ว คนไทยจึงฮือฮาตอนหลัง เข้าทำนองที่ว่า “ใกล้เกลือกินด่าง”

๖) ปรากฏการณ์ทางพุทธศาสตร์บางอย่างมีความเป็นรูปธรรมที่ละเอียดอ่อนจนคนส่วนมากคิดไปว่าเป็นนามธรรม เช่น เทวดาซึ่งเป็นสิ่งที่มีชีวิตประเภทหนึ่ง มีรูปมีมวล แต่ละเอียดมาก ดังนั้นจึงต้องใช้สติปัญญาและการศึกษาค้นคว้าสูงที่จะเข้าใจได้ หลักพุทธศาสตร์ จึงอยู่ในแวดวงของคนเพียงร้อยละ ๑๐ – ๒๐ เท่านั้น

๗) หลักพุทธศาสตร์อาจเป็นส่วนเกิน (อาจินไตย) สำหรับบางคน เพราะเพียงปฏิบัติตามหลักคำสอนคือ “พุทธศาสน์” ก็บรรลุความเป็นผู้รู้ได้เช่นกัน โดยไม่ต้องไปศึกษาพระอภิธรรม

สรุป

“พุทธศาสตร์” เป็นหลักการและทฤษฎีที่ครอบคลุมสภาวะธรรมชาติ โดยมุ่งให้ผู้ศึกษาได้เข้าสู่สภาวะความเป็นผู้รู้ ผู้ดี ผู้เบิกบาน มีเนื้อหาสาระที่กว้างขวาง ด้วยการพัฒนาพลังแอลวี (LV) ให้เกิดขึ้นกับตนเอง

หลักปฏิบัติที่ประยุกต์ตามหลักพุทธศาสตร์ ซึ่งเรียกว่า **“พุทธศาสน์”** นั้น มีจุดมุ่งหมายให้ผู้ปฏิบัติบรรลุความเป็นผู้รู้แจ้งโดยไม่ต้องเสียเวลาศึกษาตามหลักการและทฤษฎี อีกนัยหนึ่ง **“หลักพุทธศาสตร์”** อาจเป็นส่วนเกินสำหรับคนทั่วไป แต่ผู้ที่มีความสามารถเมื่อศึกษาแล้วก็ทำให้มีศรัทธาในพุทธศาสนาแกร่งกล้ามากขึ้น การศึกษาพุทธศาสตร์จึงต้องใช้ **“ปัญญาระดับสูง”** โดยเฉพาะ **“ภาวนามยปัญญา”** จะใช้เพียงแค่อสติปัญญา (จากการเห็น ได้ฟัง) หรือจิตนาปัญญา (จากการจินตนาการ) เท่านั้นไม่พอ จึงเหลือวิสัยที่จะให้ปุถุชนทั่วไปเข้าใจใคร่ครวญให้เห็นตามได้

ผู้ศึกษาหลักพุทธศาสตร์ทั้งด้านปริยัติและการปฏิบัติจึงไม่ควรท้อถอย เมื่อถูกผู้อื่นเหล่านั้นมองด้วยสายตาแคลงว่าผู้ที่มุ่งความหลุดพ้นเป็นคนเห็นแก่ตัว โบราณคร่ำครึ และงมงาย แต่เมื่อปฏิบัติจนได้ดวงตามเห็นธรรมะแล้ว ก็ควรเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้ทราบบ้าง เพราะในจำนวนคนที่ฟังเรา ๑๐๐ คน อาจจะมีเพียง ๑ – ๓ คนที่ได้สั่งสมบารมีแล้วในอดีตชาติ ซึ่งอาจนำข้อคิดจากเราไปใคร่ครวญและนำไปปฏิบัติตามจนมีดวงตาเห็นธรรมะได้ เช่นเดียวกัน ส่วนอีก ๙๐ คนเศษๆ ที่เหลือนั้น ต้องมีสักวันหนึ่งในอนาคตอันใกล้ที่พวกเขาจะสำนึกได้ แต่ที่น่าเป็นห่วงมากที่สุดก็คือ **“บางคนได้สำนึกก่อนตายเพียงเล็กน้อย”** และ **“บางคนเชื่อเรื่องนรกสวรรค์เมื่อตนเองเกิดเป็นสัตว์นรกไปแล้ว”** เท่านั้น

กว่าจะมีโอกาสมาเกิดเป็น **“มนุษย์”** ได้อีกนั้น โลกธาตุก็ดับไปแล้ว หลายแสนครั้งนับเวลาได้หลายล้านโกฏี ปีการศึกษาหลักการทางพุทธศาสตร์จึงทำให้เรารู้ว่าเท่าทันสภาพที่เกิดขึ้นจริง กล่าวคือ พ้นจากอวิชชาเพื่อจะระลึกเสมอว่าเราได้สะสมเสบียงอาหารคือ **“พลังงาน”** ไว้เพียงพอสำหรับการเดินทางอันแสนไกลแล้วหรือยัง? เมื่อเราตายไปแล้ว เพราะสภาวะหลังตายต่างหากที่เป็น **“ชีวิตจริง”** ชีวิตที่มากเกิดเป็นพวกเราๆทั้งหลายนี้ เป็นเพียง **“ความฝัน”** เท่านั้น ซึ่งอาจตื่น (คือตายแล้ว) ได้ทุกเมื่อ

เมื่อเราได้คิดอย่างนี้ เราจึงควรถือเอา **“ความตาย”** เป็นการตื่นจาก **“ความฝัน”** เป็นเรื่องที่ควรตื่นตื่นยินดี ที่ผู้ตายจะได้เดินทางต่อไป หรืออาจบรรลุสถานะ **“นิพพาน”** อันเป็นบรมสุข ผู้อยู่เบื้องหลังจึงไม่ควรเศร้าโศกพิราพีไรตามให้เกิด **“ความทุกข์”** ทว่าควรเตือนสติตนเองอยู่เสมอว่า สักวันหนึ่งเราเองก็ต้องเดินทางต่อไปเพื่อจะได้สร้างสมพลังงานบุญเอาไว้ แทนที่จะมาเกิดเพื่อเสพกามที่แสนจะโสโครกของโลกธาตุนี้ โดยการคดโกงหรือเอาแต่ได้เห็นแก่ตัว เราก็เก็บพลังงานเอาไว้เพื่อเสพความสุขที่ละเอียดอ่อนในสภาวะของชีวิตที่สูงขึ้น คือ **“สวรรค์ พรหมโลก และนิพพาน”** ตามลำดับ โอกาสที่จะได้ **“กินหวาน”** จะมีขึ้นก็เมื่อเราละความชั่ว ทำแต่ความดี และยังจิตใจให้่องใสตลอดเวลา ซึ่งเป็นหัวใจของ **“หลักพุทธศาสน์”** นั่นเอง

ประวัติย่อผู้เรียบเรียง
“ แอลวี : ทฤษฎีพลังชีวิต ”

ศาสตราจารย์ ดร. ชัยยงค์ พรหมวงศ์

การศึกษา

- ๒๕๐๗ ค.บ.(ภาษาอังกฤษ/คณิตศาสตร์) ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ๒๕๐๘ ค.ม. (โสตทัศนศึกษา/บริหารการศึกษา) ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ๒๕๑๑ M.s. in Ed.(School Administration and Supervisor)
- ๒๕๑๕ Ph.D. in Ed.(Educational Technology), School of Education, University of Southern California, Los Angeles, California, U.S.A. (ด้วยทุนฟูลไบรท์ ๑๙๖๗)

ประสบการณ์การทำงาน

- ๒๕๑๕-๒๕๒๕ อาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ หัวหน้าโปรแกรมโสตทัศนศึกษา แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ๒๕๒๐-๒๕๒๒ หัวหน้าหน่วยโสตทัศนศึกษากลาง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ๒๕๒๐-๒๕๒๑ กรรมการวางแผนจัดตั้งมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (มสธ.)
- ๒๕๓๐-๒๕๓๔ UNDP/UNESCO Expert (Philippines, India, Pakistan, Indonesia, Republic of Maldives, Sri Lanka, Japan, Malaysia, Lao PDR)
- ๒๕๓๔-ปัจจุบัน
 - ๑) ศาสตราจารย์/ประธานแขนงวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (มสธ.)
 - ๒) ที่ปรึกษารัฐมนตรี ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
 - ๓) ที่ปรึกษาสถาบันสยามซินิมา